Afton Bonds

ALEARGĂ SPRE MINE

editura coni

AFTON BONDS
ALEARGĂ SPRE MINE

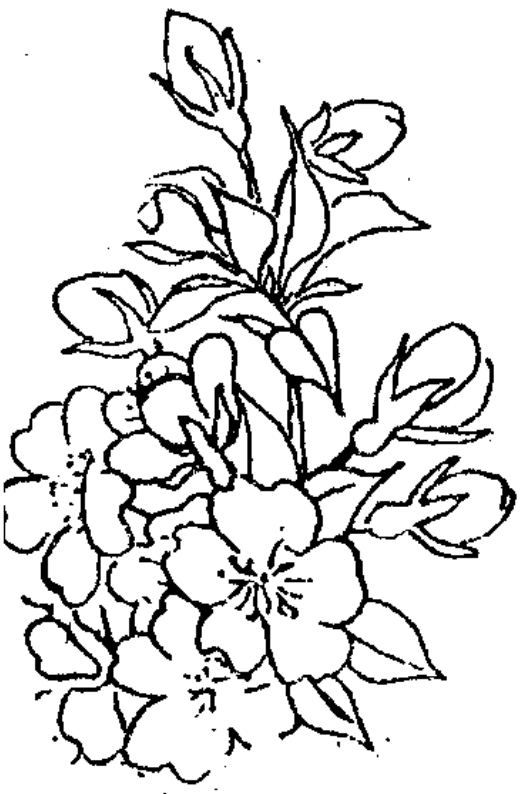

Coperta: ANDY

AFTON BONDS, 1987
Run to me

AFION BONDS

ALEARGĂ SPRE MINE

Traducere de VENERA CORAVU

BUCUREȘTI, 1994

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TEODOR ATANASIU
Lector : ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-9170-11-0

Colecţia „ROMANTIC"

CAPITOLUL 1

Din ce în ce mai îngrozită, apăsa mai tare pe accelerație. Nu mai avea bani, nici benzină și, în curând, minutele îi vor fi numărate.

Cât timp va putea rezista în acest deșert, fără adăpost și apă ? O zi, două ?... Dacă își aducea bine aminte de anii copilăriei petrecuți în deșertul înalt din Arizona, corpul pierdea cinci sau șase litri de apă în douăzeci și patru de ore în aceste regiuni calde.

Deșertul era un labirint de *arroyos* – lungi crevase lăsate de ultimele torente de apă – și de dune de nisip. Drumul îngust se întindea la infinit, sub un cer atât de albastru încât părea aproape alb.

Întotdeauna se mirase cum triburile hopi și navajo pot trăi în aceste regiuni neprimitoare.

De fiecare parte a drumului se îngrămădeau pietre netede provenind din ultimele scurgeri de lavă. Culmi cu vârfuri plate rupeau adesea monotonia peisajului care, în orice direcție te uitai, era la fel de pustiu.

Marea condensare de umiditate forma un fel de ceaţă şi adesea i se părea că asfaltul era ud. Aerul condiţionat din automobilul Lincoln fusese întrerupt pentru a economisi benzina şi geamurile deschise lăsau să pătrundă mirosul gudronului cald.

Zări deodată o clădire de cărămidă. O firmă era agăţată pe zid. Un profil de indian anunţa magazinul „Omul roşu".

Speranţa renăştea. În sfârşit o locuinţă umană...

În curte era o pompă de benzină în faţa căreia se opri după ce aruncă o privire îngrijorată spre copilul de şapte ani adormit pe banchetа din spate.

Uşa scârţâi când o împinse. Interiorul era mizerabil. Un fel de congelator era deschis, gol şi barul dovedea că fusese părăsit de mulţi ani.

Oricum proprietarii localului îl abandonaseră de mulţi ani. În interior mirosea a rânced şi căldura uscată şi arzătoare o apăsa.

Foarte dezamăgită ieşi pe terasă şi se opri pe verandă. Era ora două, momentul cel mai cald al zilei.

Părăsi umbra răcoroasă şi se îndreptă spre pompa de benzină, acoperită de pânze de păianjeni. Fără prea multă speranţă, acţionă maneta degeaba.

Îşi şterse transpiraţia. Frica punea din ce în

ce stăpânire pe ea și curând, o va cuprinde în ghearele ei.

Ridicându-și bărbia, respiră profund. Nu trebuia să se descurajeze. Nu o va putea prinde. Și totuși...

Nu-i spusese el oare că nu există nici un loc în lume în care ar putea să se ascundă ?

Dar ea nu se va preda niciodată...

Refuzând să se lase cuprinsă de descurajare, reveni la mașină, dădu drumul la motor cheltuind inutil benzina. Speranța o părăsise.

Bărbatul se aplecă deasupra ei. Femeia leșinată era albă ca nisipul deșertului. Luate separat, trăsăturile nu corespundeau canoanelor clasice ale frumuseții. Sprâncenele negre, groase, dădeau figurii un aer hotărât. Buzele asimetrice erau crăpate din cauza uscăciunii, dar prea pline pentru a nu fi senzuale. Fruntea îi era lată și pielea arsă îi era întinsă, aproape crăpată.

Îi plăcea această față, căci găsea în ea detalii care nu corespundeau nici unei clasificări.

Maxilarul fin și totuși bine desenat dezvăluia un caracter în care se amestecau prudența și siguranța de sine. Trăsăturile îi erau mai degrabă plăcute, chiar senzuale. Părul îi era acoperit de un batic ce și-l pusese în grabă pentru a se proteja de soare și hainele îi erau mototolite.

Ce făcea oare aici în mijlocul unei rezervații indiene ? Drumul spre New Mexico se afla la șaizeci de kilometri spre sud. Va muri de deshidratare.

Repede, privirea metalică reperă urmele din jurul ei, încercând să înțeleagă drumul ce-l parcursese. Apoi își coborî privirea spre obiectul pe care-l ținea în palma zgâriată și puțin însângerată. O mică piatră și o bucățică de sârmă cu un nod la un capăt.

Această femeie avea experiența deșertului. Piatra păstrată în gură servea să te protejeze de sete, iar sârma, să prinzi o șopârlă sau o mică salamandră.

Totuși, ceasul cu brățara de aur nu evocău deloc un stil de viață primitiv. Era puțin probabil c-a trăit pe un teritoriu ca acesta. Oamenii din rasa lui vorbeau în general două limbi : engleza și gucci...

Își așeză degetele pe gâtul ei, simțind imediat căldura pielii. Pulsul tinerei femei era neregulat, dar din fericire era în viață. O sprijini de pieptul lui și se ridică.

Aerul cald îi ridica bucata de pânză lungă, colorată, pe care o purtase pentru ceremonia : „Cântecul vântului". Era unicul veșmânt ce-l purta în afară de cizmele din piele moale prinse cu curelușe de piele peste picior și de cascheta de base-ball, cam nepotrivită, care îl apăra de soare.

Cu tânăra femeie în braţe se întoarse la jeep. Pe portiere era pictat câte un bivol, semnul reprezentanţilor Biroului pentru Afacerile Indienilor (B.A.I.).

Tânăra gemu când o întinse pe bancheta din spate. Apoi, luând un carneţel, notă ora, data şi vârsta aproximativă — vreo treizeci de ani după el — şi rasa femeii pe care a găsit-o.

Acesta era regulamentul stupid învăţat la F.B.I....

Berea caldă în cutia de aluminiu era aproape stricată, dar această băutură puţin sărată va face probabil miracole. Păstra aceste cutii pentru bătrânul unchi care le punea pe ştiuleţii de porumb primăvara.

Dar astăzi se felicita că avea una la el.

Apropiindu-se de tânăra femeie îi ridică puţin capul şi-i puse cutia cu bere la gură.

— Bea puţin, o sfătui cu blândeţe.

Cu ochii închişi începu să bea berea cu aviditate.

— Totul va fi bine, adăugă el.

Avea nişte gene superbe şi-ar fi vrut s-o vadă deschizând ochii. Ce culoare aveau oare ?

— Eşti salvată, repetă el, ca pentru a o linişti. Pentru moment trebuie să-ţi scadă temperatura.

Din fericire arsurile erau fără importanţă. Mai era cineva cu ea ?

— Mai bea puţin.

De data asta deschise ochii şi el nu se putu abţine să nu surâdă. Ochii erou verzi ca vegetaţia deşertului. O luminiţă vie şi inteligentă îi strălucea în privire.

– Danny... murmură ea. Salvează-l. Este în piscină. Se va îneca.

Delira. Putea pierde un timp preţios plecând în căutarea acestui Danny care probabil nu exista. Dar trebuia să inspecteze împrejurimile. Treizeci de kilometri era probabil distanţa ce-o parcursese într-o noapte, date fiind condiţiile în care o găsise.

Cu grijă, ca şi cum ar fi fost vorba de un obiect preţios, îi desfăcu baticul din jurul capului. Un păr mătăsos se răspândi pe umerii tinerei femei şi pe banchetă. Cu un surâs pe buze închise portiera.

Din intuiţie se îndreptă spre magazinul abandonat. O şansă extraordinară că se dusese la ceremonia „Cântecul vântului" în Chee Canyon. Altfel n-ar fi descoperit-o niciodată pe această femeie leşinată.

Pentru a lua parte la ceremonie, participanţii trebuiau să se conformeze unor reguli foarte stricte. Nu trebuiau să fie contaminaţi de lumea albilor şi de capcanele ei, cum ar fi veşmintele şi mâncarea.

Pe drumul de întoarcere îl găsise pe Ted Chinle, beat, aşezat în mijlocul şoselei *Navajo 9*, care ducea spre New Mexico. Fără îndoială căzuse dintr-un camion prea încărcat

ce se intorcea de la ceremonie. Joe l-a luat în mașina lui și l-a dus acasă. Și acum se ocupa de această femeie. Asta era probabil ziua în care făcea pe bunul samaritean...

Privirea lui tot timpul în alertă văzu pe drum un obiect, sau mai degrabă, mai multe obiecte. Mai întâi geanta, apoi pantofii. Încetini, apoi se aplecă prin portieră și le adună. Pantofii, cu tocurile foarte înalte erau de foarte bună calitate.

La doi kilometri de magazin zări mașina. Era o Lincoln lungă, neagră, ale cărei portiere rămăseseră deschise larg. Probabil că era așa de cald în interior ca într-un cuptor, dar măcar avea avantajul că oferea umbră oricui se afla în interior.

Opri jeep-ul lângă mașina luxoasă. Din obișnuință se uită la placa de înmatriculare din New Mexico și-i notă numărul. Apoi coborî.

Imediat zări copilul. Cu mare grabă, transferă copilul din Lincoln în jeep.

Încet, îl mângâie pe frunte. Pielea copilului era roșie și fierbinte. Nu era transpirat, ceea ce era un semn rău.

Pornind imediat jeep-ul, se gândi ce să facă, cu iuțeala fulgerului.

Cea mai apropiată locuință, cea a bătrânei Martha se afla la vreo cincisprezece kilometri spre vest, aproape de granița cu New Mexico. Fără a ezita, se îndreptă spre masa gri a mun-

ţilor Chuskas, urmând un drum rar folosit şi care traversa o întindere abruptă.

Trebuia să fie atent şi să evite cactuşii îngropaţi în nisip.

Maşina părea că devorează dunele unele după altele. Trecerea ei puse pe fugă nişte vulturi strânşi în jurul cadavrului unei capre. Îşi luară zborul greoi, fixându-l cu ochii lor roşii. Moartea era aproape.

Un *hogan* — o veche casă indiană cu acoperişul de pământ apăru în depărtare. Înconjurat de arbori, era construit în stilul navajo, din lemne rotunde, şi orientată spre est acolo unde apărea soarele.

In spate, un fel de ţarc adăpostea oi churre a căror lână era ideală pentru ţesut.

Casa era liniştită. Fără îndoială că Martha luase maşina pentru a se duce la Window Rock. Bătrânul câine cooley, pe care Martha şi nepoatele ei îl luau pentru ca să le păzească oile avansă spre maşină, dând din coadă a bucurie.

Lăsând aerul condiţionat să funcţioneze în maşină, luă mai întâi copilul şi-l duse spre puţul ce fusese scăpat de guvernul federal. Un enorm recipient capta apa. Scufundă copilul în el. Copilul se sufocă şi deschise ochii de un albastru deschis.

Aşeză din nou copilul, aşa ud, în maşină şi luă femeia pe umăr. O scufundă la rândul ei în apă. Aceasta începu să se zbată violent şi

încercă să-l apuce de braţ. Când o scoase, fusta roz pal îi era lipită de coapse. Ochii îi priveau cu furie şi scoase un fel de şulerat.

Parcă era o pisică furioasă.

Apoi muşchii i se destinseră şi căzu pe spate aproape inconştientă. O luă în braţe şi o transportă în maşină...

Privind-o, începu s-o dezbrace încet, jenat de aderenţa ţesăturilor ude. Parfumul ei era ca murmurul unei sirene. Distras de perfecţiunea formelor, era neîndemânatic. Îi scoase fusta şi nu putu să nu-i admire picioarele fine.

Iubea corpul uman, textura pielii peste muşchi, frumuseţea liniilor. Tânăra femeie avea un corp foarte feminin, dar nu găseai în el fragilitatea manechinelor.

Leşinată în continuare şi complet goală, avu un frison din cauza aerului condiţionat răcoros.

— Mi-e frig, murmură ea...

Dar pielea îi era la fel de fierbinte...

Tânărul îi duse hainele la puţ şi i le udă din nou. Apoi se întoarse şi-i acoperi corpul cu aceste veşminte umede. Din greşeală degetele îi atinseră rotunjimea sânilor şi se simţi cuprins de dorinţă. Imediat, îşi înăbuşi acest sentiment, furios pe el însuşi...

Tânăra gemu din nou.

— Danny... murmură ea.

— Băiatul ? Va fi bine, îi răspunse pe un ton liniştitor, învelindu-i coapsa cu fusta. De-

getele lui întârziară pe curba şoldului, apoi ca şi cum s-ar fi ars, îşi retrase mâna.

— Danny este bine, repetă el înainte de a-l dezbrăca şi pe băiat şi a-l înveli în hainele umede.

Apoi pompă puţină benzină din rezervorul jeep-ului şi inundă mâinile tinerei femei. Rănile provocate de sârma ruginită erau superficiale, dar nu putea risca să se infecteze. De obicei lucrurile cele mai neînsemnate se întorc împotriva ta, spulberând toate eforturile.

Când îi tamponă mâinile cu benzină observă unghiile, scurte, dar foarte îngrijite. Mâini de femeie activă, care-i plăcură. Respiraţia tinerei femei deveni puţin şuierătoare când îi tamponă rănile cu antisepticul improvizat.

— Călăule, murmură ea.

Tânărul surâse.

— Cine eşti ?

Era oare în stare să-i răspundă ?

Ochii i se deschiseră un moment.

— Lynn... Lynn Knight.

Minţea. Era sigur de asta.

— Eşti nebună c-ai părăsit şoseaua naţională.

Refuzând să-l privească în ochi, îşi lăsă pleoapele în jos. Tânărul îi simţi pulsul accelerându-se...

— Mă plimbam...

Nu mai continuă şi leşină din nou.

Trebuia să ajungă cât mai repede la spitalul B.A.I. lângă Window Rock, dar nu prea mai avea benzină. Şi dacă rămânea şi el în pană de benzină ? O privi din nou... Nu, nu putea risca.

Luă repede o hotărâre şi încă o dată o luă în braţe, ducând-o în casă.

O aşeză pe podea pe o blană groasă de oaie, apoi se duse să aducă băiatul. Cu puţin noroc, bătrâna Martha se va întoarce în curând şi va avea grijă de ei.

Privi îndelung tânăra femeie. Îşi aduse aminte deodată ce lăsase în urma lui. Toate blazerele cu nasturi aurii, pantalonii cu dunga impecabilă, pantofii lustruiţi... Cine era această femeie ? Fugea, era sigur. Dar de cine fugea? Furase copilul ?

După ce va avertiza clinica de la Window Rock, se va duce la Gallup. Acolo, prin radio, va avertiza biroul B.A.I. pentru a cere să verifice placa de înmatriculare a Lincoln-ului.

Patrula rutieră, şeriful rezervaţiei apaşe, F.B.I.-ul, poliţia navajo şi B.A.I.-ul vor ateriza toţi ca nişte... în acest loc care era, legal, sub jurisdicţia federală.

Dar o altă întrebare îl obseda : de ce această femeie venise să se ascundă în rezervaţia indiană ?

CAPITOLUL 2

Jaclyn Richardson deschise incet ochii şi observă aplecată deasupra ei o bătrână indiană cu faţa brăzdată de riduri adânci. Turcoaze prinse cu cureluşe de piele subţiri îi atârnau la urechi. Părul negru, aproape albastru şi striat cu gri era ridicat de fiecare parte a capului cu legături roşii. Bluza verde smarald pe care o purta bătrâna era singura pată de culoare care se vedea în penumbra camerei.

Ochii ei negri o priveau grav pe Jaclyn. Pleoapele grele îi erau pe jumătate închise, semn al unei mari concentrări. Apoi, satisfăcută, îşi plesni limba şi se îndepărtă.

Unde sunt ?

Neliniştită, Jaclyn privi în jurul ei. O podea de pământ, nici urmă de apă curentă sau de electricitate, pereţi rotunzi... se afla într-un *hogan*. O gaură în centrul acoperişului lăsa să intre singura sursă de lumină, o rază palidă de soare.

Jaclyn zări silueta bătrânei indiene care se dusese să îngenunche în faţa vetrei... Danny

era așezat lângă vatră și, sprijinit pe un cot, privea camera la fel de stupefiat ca și mama sa...

Bătrâna puse mâna pe fruntea lui și dădu apoi din cap.

— Foarte bine, spuse ea.

— Mamă ! strigă Danny.

Strălucirea revenise în ochii lui albaștri, dar remarcă cu neliniște că pistruii dispăruseră de pe fața lui anormal de palidă.

Înfășurându-și blana de oaie în jurul lui, fugi cu brațele întinse spre mama lui. Jaclyn îl luă lângă ea și începu să-l sărute cu frenezie.

— Te iubesc... te iubesc... așa de mult, murmură ea.

Fusese cât pe ce să-l piardă, să nu-l mai revadă niciodată. Într-o clipită îi reveniră în minte ultimele evenimente. Fugea și rezervația navajo, acolo unde Statul american nu exersa nici o jurisdicție, i se păruse locul cel mai puțin periculos.

Bineînțeles, era un act nesăbuit. Nu se va putea ascunde veșnic. Dar la gândul că Todd o putea regăsi și i-l putea lua pe Danny, o cuprinsese panica.

Cuvintele de adio ale fostului ei soț îi răsunau încă în urechi. *Crede-mă, dacă poliția nu te va găsi, eu o voi face.*

Todd Richardson avea la mână mai multe personalități influente din New Mexico, și, conștient de puterea lui, vanitos și crezându-se în-

vincibil, nu avea decât o morală, a sa. Nu există nici bine, nici rău, şi numai eu hotărăsc ce trebuie să fac.

Nu a înţeles decât prea târziu că frumosul bărbat cu care se căsătorise nu era de fapt decât un egoist şi un incapabil.

Fusese întotdeauna prea frumos. Surâsul fusese, probabil, atuul lui principal. Din păcate acesta îi rezuma toată personalitatea... şiret, seducător şi fals.

Cu tristeţe îşi dădu seama că devenise cinică de când se căsătorise cu Todd.

O altă imagine se suprapuse peste cea a fostului soţ. Era figura unui bărbat ale cărui trăsături, foarte expresive, evocau o amabilitate extraordinară. Buzele lui generoase surâdeau puţin zeflemitoare şi ochii închişi la culoare reflectau un umor delicat. Culoarea lor era gri pur, ochi de vânător, ar fi spus bunicul el.

Dar îşi aducea aminte bine de mâinile calde, care se ocupaseră de ea şi de Danny. Cu toate că era prea greu de vorbit de mâini calde când erai vârât în apă rece.

Îşi aducea vag aminte de felul în care-i înfăşurase corpul înfierbântat cu hainele umede. Îşi dădea seama de asemenea că o văzuse goală şi fără să vrea obrajii I se înroşiră.

Un costum de sărbătoare navajo şi o casche-

tă de base-ball ?... Fusese poate doar un miraj ca apa de pe şosea ?

– Un bărbat cu un costum indian de sărbătoare şi o caschetă de base-ball... El ne-a adus aici pe Danny şi pe mine ?

– Joe Watchman, răspunse bătrâna întinzând un pahar de plastic lui Danny. Da, sunt sigură că Joe Watchman v-a adus aici, aş putea să jur chiar.

– Acest nume nu-mi spune nimic. Cine este?

– Joe Watchman ? întrebă o voce juvenilă. Probabil bărbatul cel mai puternic ce există între Window Rock şi Alburquerque.

Jaclyn se întoarse pentru a vedea cui aparţine această voce de copil. În fundul *hoganului*, lângă un război de ţesut, era aşezată o fetiţă de vreo zece ani cu ochi mari negri. Avea o guriţă ca o inimioară.

Ascunsă în spatele războiului de ţesut se afla o altă fetiţă, o replică fidelă a celei mai mari, care-şi puse mâna peste gură pentru a-şi ascunde râsul.

Cele două fetiţe erau oare copiii indienei ? În rezervaţii femeile îmbătrâneau mai repede căci erau constant agresate de elementele naturii. Vara soarele le tăbăcea pielea şi iarna le trasa pe faţă riduri precoce. Dar, cu toate astea, femeia părea că depăşise de mult vârsta de-a mai avea copii.

– Locotenentul Joe Watchman, reluă fetiţa.

A prins un câine mare ciobănesc cu mâinile goale.

– Oh ! exclamă Danny, vizibil impresionat de acest lucru. Bătrâna luă paharul de la Danny şi-l umplu din nou înainte de a i-l da lui Jaclyn.

– Şi i-a dat un pumn în nas unui băiat rău, adăugă cea mai mică, galvanizată de interesul pe care-l arăta Danny. L-a trântit la pământ şi l-a dus la închisoare.

– Acel bărbat era un prizonier evadat, Tessa, adăugă cea mai mare dintre fetiţe.

– Nu ştii nimic, Grace, ripostă Tessa şi întotdeauna nu mă laşi să vorbesc şi eu.

Dar colţurile guriţei roz surâdeau deja. Ca şi Danny, Jaclyn era captivată de cele două surori şi de disputa lor în legătură cu Joe Watchman. Oricum, el era salvatorul.

– Şi trebuie să se întoarcă curând ? întrebă Jaclyn. Aş vrea să am posibilitatea să-i mulţumesc că ne-a salvat.

Şi să-mi recuperez maşina, îşi spuse în sinea ei. Dacă enigmaticul Joe Watchman o găsise aşa de uşor, Todd o va găsi cu siguranţă.

– Da, răspunse Grace, sigură pe ce spune. Un detectiv al B.A.I.-ului nu uită niciodată nimic şi pe nimeni.

– Un detectiv al B.A.I.-ului, repetă Jaclyn încet.

Avu impresia că se scufundă într-o văgău-

nă întunecată. Vru să dea deoparte blana de oaie dar își dădu seama că este goală.

— Doamnă...

— Martha, spuse indiana surâzând.

— Martha, repetă Jaclyn, aș vrea să mă îmbrac.

— Hainele sunt încă la uscat, spuse Grace arătându-i o sfoară în spatele ei.

Jaclyn se ridică înfășurând blana de oaie în jurul ei. Genunchii îi tremurau puțin, dar frica o însuflețea. Între instinctele indiene ale lui Joe Watchman și talentele sale de detectiv, Danny și ea erau în primejdie.

— Vă rog, spuse ea, implorând-o pe bătrâna Indiană. Trebuie să plec acum, imediat, eu... am o întâlnire la Flagstoff...

Numele de Flagstoff îi veni în minte chiar dacă nu aceasta era destinația ei. De fapt se îndrepta spre Kaibeto. Bunicul ei murise demult, dar...

Obosită, încetă să se mai gândească. Era prea slăbită pentru a putea reflecta în liniște.

Bătrâna o privi curioasă și apoi, prefăcându-se că nu i-a auzit cererea, se îndreptă spre vatră. Întoarse cărbunii, apoi amestecă în ceaun. Un miros plăcut se răspândi în aer. Fără îndoială, o tocăniță de oaie.

Privind gesturile bătrânei, Jaclyn se gândi că probabil nu știa foarte bine englezește. Probabil că nu înțelesese întrebarea ei. Cu un efort, încercă să-și aducă aminte de cele câte-

va noțiuni de limbă navajo pe care le cunoș-tea și câteva cuvinte îi reveniră în minte.

Tatăl ei îi explicase demult că navajo era un dialect foarte greu de învățat, fusese întrebuințat în mesajele codificate în timpul războiului pentru a deruta spionii dușmani.

Întorcându-se către cele două fetițe care, fără îndoială, învățaseră engleza într-o școală indiană, Jaclyn li se adresă :

— Puteți s-o întrebați pe mama voastră dacă îmi pot recupera mașina ?

Grace dădu din cap și lungile ei cozi dansară pe umărul ei.

— Nu știu unde este mașina dumneavoastră, răspunse. Vă aflați deja aici când m-am întors de la Window Rock.

— Suntem departe de Window Rock ?

Grace își strânse buzele așa cum fac indienii navajo pentru a se gândi.

— Opt kilometri poate, sau șaisprezece, nu știu exact, răspunse ea evaziv.

Ce încredere putea avea în ce-i spunea fetița ? Orașul putea să se afle și la douăzeci de kilometri, dar în ce direcție ?

Își dădu seama cu oroare, că nu-și va putea recupera niciodată mașina. Fără îndoială, întreprinzătorul Joe Watchman ceruse poliției să scotocească amănunțit mașina. Astfel că putuse afla cine era.

În acest moment nu știa dacă trebuie să-l binecuvânteze pe misteriosul Joe Watchman

sau să-l blesteme... Desigur că le salvase viața ei și a lui Danny... Dar putea fi la fel de bine și instrumentul înfrângerii ei. Și în acest caz însemna că-și va pierde fiul, altfel spus, o condamnase la moarte.

— De ce trebuie să mergem la Flagstoff ? întrebă Danny cu bărbia în pumni.

Danny era înfășurat tot într-o blană de oaie, din ce în ce mai fascinat de locul neobișnuit în care se afla și de oamenii ce-l înconjurau.

Jaclyn nu-i vorbise niciodată de originile lui și acum își dădea seama de eroarea pe care o făcuse.

— Pentru a vizita Marele Canion. Va fi ca în vacanță.

Jaclyn încercă să-și păstreze un ton dezinvolt, vesel, dar teama și panica o cuprindeau din ce în ce mai mult.

— Există un autobuz care merge la Flagstoff? o întrebă pe Grace.

— Da. Pe șosea. Dar se află la cel puțin șaizeci de kilometri de aici. Deci foarte, foarte departe.

Cu tot sentimentul de înfrângere care o cuprinsese, Jaclyn refuză să abandoneze așa de ușor.

— Puteți să-mi închiriați o mașină sau alt mijloc de transport ?

Deodată își dădu seama că nu avea nici geanta la ea. O lăsase undeva în deșert împreună cu pantofii. Ce va deveni ? Fără bani,

fără acte de identitate, fără cărţi de credit, imobilizată într-un *hogan*...

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, bătrâna se aplecă asupra unei lăzi.

— Vă aparţine ? întrebă ea. Era aşezată lângă dumneavoastră...

— Geanta mea, exclamă Jaclyn. Vă mulţumesc mult.

O deschise şi scoase portofelul. Fără îndoială că Joe Watchman cotrobăise prin ea pentru a-i verifica adevărata identitate.

Cea mai mare dintre surori veni lângă ea, ţinând pe braţ fusta şi bluza Jaclynei. Ochii mari negri ai fetiţei aveau o privire de adult într-o faţă de copil.

— Bunica spune că este periculos pentru dumneavoastră să plecaţi astăzi fără să vă mai odihniţi.

Risc mai mult rămânând.

— Danny şi cu mine ne simţim deja mai bine, spuse ea surâzând.

Repede, se duse în spatele războiului de ţesut pentru a se îmbrăca.

Fusta şi bluza, jilave încă, o făcură să tremure.

— Bunica spune că trebuie să aşteptaţi până ce apune soarele pentru a putea călători. Căldura...

— Da, căldura...

Era un inconvenient major, dar îl simţea deja pe Joe pe urmele ei.

– Nu, trebuie într-adevăr să plec.

Luând șortul și maioul lui Danny i le puse în brațe pentru a se îmbrăca.

– Îmbracă-te repede, Danny.

Jaclyn se întoarse către Grace :

– Bunica are cumva o mașină sau o camionetă pe care mi-o poate împrumuta ? Am nevoie pentru o zi sau două. Doar până voi închiria o mașină. Voi avea grijă să v-o înapoiez.

Grace spuse ceva bătrânei Martha și fața ridată se întoarse spre Jaclyn. Un moment bătrâna se uită la ea și Jaclyn știu că nu va putea face nimic pentru a o convinge să aibă încredere în ea. Martha va hotărî singură. Dădu solemn din cap.

Yabetcha...

Jaclyn nu-și putu reține un suspin de ușurare, dar o aștepta o surpriză :

– Avem o brișcă, spuse Tessa foarte mândră.

– O brișcă... repetă Jaclyn, foarte descumpănită.

– Da, explică Grace. Le înhămăm pe Mona și pe Liza când vrem să mergem undeva.

Jaclyn ezită puțin. Nu asta spera, dar putea alege ? Trebuia să fugă, oriunde, dar departe de privirea lui Joe Watchman.

– Danny, plecăm, îi spuse Jaclyn.

Dar Danny nu părea s-o audă, fiind prea ocupat s-o observe pe Tessa care-l spiona din

spatele războiului de țesut... Pistruii începură să-i reapară, remarcă Jaclyn, semn bun...

– Danny, repetă ea insistent. Trebuie să plecăm.

– Mi-e foame. Nu putem mânca înainte ?

Da, era adevărat. Corpurile lor slăbite aveau nevoie să-și refacă forțele. Dar nu mai aveau timp de pierdut.

– Pâine ? îi propuse bătrâna dându-i o franzelă apetisantă. Luați-o cu voi.

Deci bătrâna înțelegea foarte bine engleza.

– Oh, da, mulțumesc, spuse Jaclyn recunoscătoare. Vă mulțumesc mult...

Cu toată ospitalitatea Marthei și a nepoatelor sale, Jaclyn părăsi *hogan*-ul în viteză. Cu pâinea caldă în mână o urmară pe bătrână în spatele țarcului. Grace fugi în față pentru a deschide porțile unui grajd din lemn unde doi măgari așteptau liniștiți. Grace îi scoase afară și-i înhămă la o veche brișcă, cam hodorogită. Atent, Danny o urmărea fascinat pe Grace care dădu hățurile surorii ei. Jaclyn își dădu seama că trăise într-un univers îngust, departe de realitățile existenței. Într-o astfel de situație ce importanță avea că știa să mănânce civilizat ?

Să supraviețuiești...

Ridică ochii spre cer. Era ora patru și soarele ardea puternic. De cât timp îi lăsase leșinați Joe Watchman în *hogan* ? Și când va reveni să-i caute ?

Grace înhămă măgarul la brișcă și bătrâna vorbea în navajo cu nepoata el care se întoarse apoi spre Jaclyn.

— Bunica vrea să știe dacă știți să conduceți măgarii și brișca ?

— Da, să fie liniștită. Voi ști să-i fac să avanseze, răspunse ea.

De fapt singura dată când ținuse hățurile îl avusese pe bunicul lângă ea. Bătrânul era gata să preia hățurile la cel mai mic semn de oboseală. Măgarii puteau fi niște creaturi foarte recalcitrante dacă îi apuca cheful.

— Voi avea grijă ca brișca să fie înapoiată mâine.

După ce se gândi bine se hotărî să se îndrepte spre Window Rock, cartierul general al poporului navajo și într-un fel capitala națiunii indiene. Acolo va trimite brișca Marthei.

Poate se va putea ascunde la Window Rock, măcar cât să se poată organiza. Cu toate că ideea de a se duce la Kaibeto o încânta, ar fi imprudent să se ducă acolo. Todd se va gândi s-o caute acolo, cu toate că nu-i prea vorbise de anii pe care-i petrecuse în rezervație.

— Nu vă faceți grijl în privința briștii, l-a spus Grace. Este de ajuns să le îndreptați pe Mona și pe Lisa pe drumul de întoarcere, vin singure până acasă.

Când Jaclyn vru să-i mulțumească bătrânei dându-i cei trei dolari ce-i mai rămăseseră, bătrâna refuză să-i primească. Așa și-i aducea

aminte pe oamenii din neamul ei. Cu străinii erau întotdeauna de o generozitate fără margini.

Încurajând măgarii cu vocea, porni în direcția pe care i-o arătă Grace. La capătul drumului va da în șoseaua națională și Window Rock, chiar dacă nu avea de gând să meargă pe acest itinerariu foarte frecventat. Avea multe șanse să-l întâlnească pe Joe Watchman.

— Îmi pare bine că mă plimb cu brișca, exclamă Danny, ca în filme !

— Și mie îmi plăcea când eram mică.

— Când locuiai cu bunicul tău ?

— Da.

Preferă să evite acest subiect spinos, simțind că nu era gata să răspundă la întrebările lui Danny.

— Dă-mi o bucățică din pâinea ta, îi ceru Jaclyn, mi-e foame.

Danny rupse franzela în două și-i dădu o parte mamei lui.

— Aș putea ține eu hățurile ?

— Am să te învăț. Uite, ia-le în mâini așa...

Cerul era la fel de albastru ca oceanul. Ar fi putut aprecia frumusețea zilei, dar gândul la Joe Watchman o împiedica. Individul ăsta, fără îndoială era capabil să urmărească urma unui păianjen în nisip. I-ar fi plăcut ca măgarii să meargă mai repede. Dar, trebuia să

se mulţumească cu pasul lor lent şi cadenţat. Îşi aducea aminte de bunicul şi de poveştile pe care i le spunea despre poporul indian şi despre obiceiurile lui. Ei ştiau să trăiască în armonie cu natura şi apreciau ritmul natural al lucrurilor.

În loc să trăiască conform învăţăturilor lui, ea îl urmase pe Todd în cursa omului alb pentru progres şi putere...

Când luă din nou hăţurile suspină de uşurare. Văzu în sfârşit urmele unui drum. Sub acest soare strălucitor, nisipul aproape roşu contrasta cu rocile de lavă şi pietrele negre, vestigii ale ultimelor erupţii vulcanice, datând de circa o mie de ani.

Vântul cald i se juca prin păr. Nervoasă, îşi dădu părul după ureche. Vântul, soarele, nisipul, elemente pe care le uitase... Terenul părea plat dar ea ştia că nu este decât iluzie. În faţă vedea cerul care se strâmta ca într-un fel de culoar între pereţii canionului.

Sperase că va fi mai răcoare, dar, cu toată umbra, pereţii canionului radiau atâta căldură încât parcă ar fi fost în plin soare. Trebuia să iasă din canion înainte de căderea nopţii. Altfel îi va fi imposibil să urmărească stelele care ar ghida-o până târziu în noapte. Când va ajunge la cer deschis va fi deajuns să ur-

meze steaua pe care indienii navajo o numeau *hotomkan* şi care arăta vestul.

De data asta nu se va mai pierde ca în ajun. Un sentiment de panică o cuprinse din nou când se gândea la asta. Va continua spre vest vreo douăzeci de kilometri înainte de-a bifurca. Dacă-i era sete nu avea decât să găsească un tamarin sau flori de cactus albe.

– Sunt obosit, se plânse Danny.

– Du-te în spate şi întinde-te. Diseară vom dormi într-un pat adevărat.

În sfârşit, cred... se gândi cu tristeţe Jaclyn. Pereţii canionului erau pătaţi cu violet şi umbrele tufişurilor fără frunze începeau să-i dea halucinaţii. Ritmul monoton al măgarilor îi adormea simţurile şi de mai multe ori privi peste umăr, aşteptându-se să vadă un nor de praf apropiindu-se...

Teama ei crescu odată cu lăsarea serii. Un vultur trecu sus de tot. Şi ei i-ar fi plăcut să-şi ia zborul departe de grijile ce-o copleşeau, departe de Todd, de Joe Watchman. Era obosită de-a se mai lupta şi în acest moment ar fi vrut să se aşeze în spatele briştii cu Danny şi să doarmă.

Umbra care-i apăruse în faţă nu-i atrase imediat atenţia. Dar văzând-o mişcându-se în acelaşi timp cu brişca, avu deodată certitudinea că ea şi Danny nu mai erau singuri.

Cu un efort, întoarse capul spre stânga și razele oblice ale soarelui ce apunea o orbiră, ascuzându-i fața fantomei ce apăruse deodată alături de el. Dar nu avea nevoie să-i vadă fața pentru a ști cine era...

Îl așteptase tot timpul, știind că va sfârși prin a o găsi.

CAPITOLUL 3

— Ești încăpățânată...

Încă o oră în soare și ar fi riscat o nouă insolație. Nu se gândea la asta. El continua să se uite la ea în timp ce ea îl privea cu ostilitate. Jeep-ul lui bara drumul brîștii. Încet, ridică o mână, ca și cum acest gest i-ar fi cerut un efort teribil și-și dădu părul peste cap. Fața îi era obosită și fusta și bluza îi erau mototolite.

Și totuși era încă foarte demnă. Soarele îi scălda pielea ce părea aurie, părul ce părea de aramă, și ochii și buzele în tonuri calde.

Dacă informațiile ce le obținuse erau exacte, familia fostului soț investise de mult în alte ramuri, nu numai în petrol. Familia Richardson avea astăzi acțiuni în industria animalieră, în confecții sau informatică.

Jaclyn nu spunea nimic, dar Joe își dădu seama că este la capătul puterilor.

— Nu vă neliniștiți, îi spuse el încet. Coborâți din brișcă, nimeni nu vă va face nici un rău, nici dumneavoastră, nici copilului.

Trebuia întotdeauna să atingă pe cineva în ceea ce avea el mai drag, așa învățase la F.B.I.

Jaclyn nu făcu nici un gest pentru a-și pune mâna într-a lui și atunci el o luă de talie și o ridică încet de pe locul ei. Deodată parcă toate trăsnetele infernului se abătură asupra lui.

— Nu, nu mă întorc acolo, strigă ea zbătându-se cu furie...

Reuși să prindă mâna care încerca să-l lovească, apoi pe-a doua și o apucă de încheieturi. Simțea sub degete pulsul bătând nebunește și încercă s-o liniștească.

— Nu vă oblig la nimic, vă promit.

Dar ea părea că nu-l aude.

— Nu, nu-l voi abandona pe Danny ! Niciodată ! Va trebui mai întâi să mă omoare...

Încercă din nou să se elibereze. Dar eforturile îi erau inutile. Era mai înalt decât ea cu un cap și foarte puternic. Totuși toată simpatia lui pentru această femeie disperată fu cât pe ce să dispară când ea îl lovi furioasă în picior. De data aceasta își pierdu răbdarea și o strânse puternic lângă el, în timp ce ea dădea curs liber furiei, plângând, urlând, injurând...

Comportamentul ei era la fel ca al leoaicei ce-și protejează puiul. Și emoțiile ei, vizibile în ochi, îi înzeceau forțele.

El încetă să mai gândească și o calmă prin singurul mijloc posibil. Când gura lui pusese

stăpânire pe gura ei, tânăra femeie se sufocă, surpriza înlocuindu-i furia.

Şi el avu o clipă de uimire, reacţia ei luându-l pe nepregătite.

Corpul lui Jaclyn până atunci încordat de furie, se muie şi Joe profită pe nedrept de această slăbiciune de moment pentru a-şi prelungi sărutul.

Fără a-i da drumul se îndepărtă puţin de ea, îi mângâie părul încâlcit, îi şterse lacrimile de pe obraz. Roşeaţa lor delicioasă îl miră şi-l bucură.

— Nu vă fie teamă de nimic, spuse repede. Sunteţi în siguranţă împreună cu fiul dumneavoastră.

— Cum să vă cred ? întrebă ea cu o voce strangulată.

Când el se dădu un pas înapoi, vântul îi lipi fusta mototolită de picioare.

— Aveţi de ales ? întrebă el.

Ea păli deodată şi-şi trecu o mână obosită peste faţă.

— Ce aşteptaţi de la mine ?

— Vreau să vă ajut.

Şi unul şi celălalt fură surprinşi de răspunsul lui. Oficial, nu răspundea de această femeie şi de fiul ei şi nimic nu-l obliga să se ocupe de ei.

Ziua îi rezerva surprize. De dimineaţă fusese cât pe ce să calce o femeie pe jumătate dezbrăcată şi iată că se simţea responsabil de săl-

batica necunoscută, la apusul soarelui... Directorul de la B.A.I. avea dreptate. Poate că trebuia să-i urmeze sfatul şi să revină în organizaţie.

— Ştiţi că v-am minţit în ceea ce priveşte numele meu ? întrebă ea încet.

Avea nişte ochi minunaţi de un verde schimbător, care-i exprimau emoţiile foarte convingător. Pentru moment pledau pentru apărarea ei şi-l emoţionară pe Joe mai mult decât ar fi vrut-o.

— Da. Vă numiţi Jaclyn Richardson. Mai este ceva ce-aţi vrea să-mi spuneţi ?

— Cum pot fi sigură că nu vreţi să-l luaţi pe Danny să-l redaţi soţului meu ?

Joe clipi din ochi, orbit de soarele de aramă. În mai puţin de-o oră globul roşu va dispare în spatele orizontului. Şi totuşi era încă foarte cald.

— Pentru că nu am nici un motiv s-o fac, răspunse el cu o răbdare infinită. Când l-aţi răpit pe fiul dumneavoastră de la fostul dumneavoastră soţ ?

— Răpit ! il întrerupse ea din nou furioasă.

Trebuia să-i înţeleagă furia. Era singurul mijloc de-ai galvaniza energia. Îşi încrucişă braţele pe piept şi aşteptă ca ea să-şi exteriorizeze furia.

— Judecătorul mi l-a încredinţat mie pe Danny, explică ea calm. Fostul meu soţ l-a răpit, încălcând dispoziţia tribunalului. Eu am

angajat doar un detectiv particular pentru a-i regăsi pe Todd şi pe Danny. Când m-am dus la Houston pentru a-mi căuta fiul, nu am făcut decât să aplic legea.

— Când v-aţi recuperat fiul, continuă Joe, fostul dumneavoastră soţ a pus poliţia pe urmele voastre. Nu ştiţi că, aflând că vă fusese încredinţat dumneavoastră, poliţia a abandonat urmărirea. Vă puteţi întoarce deci la Albuquerque liniştită.

— Evident, ceea ce spuneţi dovedeşte că nu ştiţi nimic, Joe Watchman.

Deci ea îi cunoştea numele.

Jaclyn se întoarse şi vru să se urce din nou în brişcă. Obosit, Joe suspină. Phil îi lăsase un mesaj şi trebuia să se ducă urgent să se ocupe de o camionetă furată.

În doi paşi fu lângă ea şi o apucă de încheietura mâinii.

— Ascultaţi-mă, insistă el. Puteţi fi sigură de un lucru : soţul dumneavoastră nu va mai putea să vă răpească fiul niciodată, dacă veţi continua să mergeţi prin acest deşert. Pentru că îi puneţi viaţa în pericol acţionând astfel, la fel ca şi pe a dumneavoastră.

Spusese toate astea pe un ton puţin sec şi iritat. Răzvrătirea neîncetată a acestei femei îl obosise şi era contrariat de fascinaţia ce-o exercita din ce în ce mai mult asupra lui.

Jaclyn privi degetele ce-i apucaseră braţul, apoi îl privi din nou în ochi. Îl studie îndelung,

cum ar fi făcut un indian, incercând să-i citească în suflet.

Joe nu spuse nimic, dar nu coborî privirea, până ce Jaclyn nu-şi lăsă capul în jos în semn de supunere.

— De acord, murmură ea...

— Perfect. Atunci urcaţi-vă în jeep. Eu mă duc să-l aduc pe fiul dumneavoastră.

După ce instală copilul pe bancheta din spate a jeep-ului, întoarse măgarii cu faţa spre vest în direcţia casei şi cu o palmă pe spinare îi încurajă s-o ia din loc. Mona şi Lisa o porniră încet, copitele lor ridicând praful drumului.

Când Joe se aşeză pe scaunul lui, Jaclyn se retrase cât mai spre portieră.

— Vă este sete ? o întrebă el. Am cumpărat cutii cu bere înainte de a părăsi Window Rock şi suc de fructe pentru Danny.

Mai luase şi o cutie cu tablete de sare pe care i le dăduse Pamela când trecuse pe la clinica B.A.I. Bănuise că Jaclyn Richardson se hotărâse să plece din nou singură şi nu regreta că luase aceste precauţii.

Ea nu răspunse, aparent absorbită de contemplarea peisajului.

Joe nu mai adăugă nimic şi aşteptă. Câţiva kilometri mai departe un câine de preerie se aruncă aproape sub roţile jeep-ului. Dar ea nici măcar nu strigă.

Lui Joe îi plăcea să observe oamenii tăcuţi

Mutismul lor putea fi foarte revelator ! Jaclyn își mușcă încet buzele. Trei minute mai târziu își încrucișă inconștient mâinile apoi își ridică părul pentru a și-l prinde după urechile în care străluceau câte un mic diamant.

În sfârșit ea se hotărî să rupă tăcerea.

– Unde mergem ?

– Mai întâi la clinica din Window Rock. Aș vrea ca Pamela, infirmiera, să vă examineze pe amândoi. Apoi ne vom opri la poliția din Gallup pentru a semnala poliției să vă șteargă de pe lista persoanelor dispărute. Apoi vom merge să luăm mașina dumneavoastră.

Ea se întoarse brusc spre el. Părul negru îi mătură umărul.

Era ceva ce implora în ochii verzi care-l priveau.

– Ascultați-mă, pledă ea. Nu-l cunoașteți pe Todd la fel de bine ca mine. Pot să vă asigur că nu va abandona atât de ușor.

– Vorbiți-mi de el.

Ea îl privi îndelung ca și cum îl vedea pentru întâia oară.

– Nu vă scoateți niciodată cascheta de base-ball ?

Luat pe nepregătite de această întrebare ciudată, Joe râse.

– Nu vă place originalitatea mea ?

– Îmi imaginez că nimeni n-a încercat să vă ceară să vă scoateți această caschetă, glumi ea, aducând astfel un omagiu înălțimii și for-

ţei sale. Mai ales unui navajo pe propriul lui teritoriu.

– Sunt cheyenne...

– Atunci ce căutaţi la...

– Parcă îmi vorbeaţi de soţul dumneavoastră ? îi tăie el vorba.

Înţelese că nu-i plăcea curiozitatea ei şi nu insistă. Încet îşi întoarse privirea.

– Todd... începu ea gânditoare. Prima oară când îl întâlneşti eşti impresionat de amabilitatea şi inteligenţa lui. Dar de fapt nu este decât un copil răsfăţat. Crede că banii şi puterea familiei lui îl aşează deasupra muritorilor de rând şi a legilor. Şi este adevărat !

– Pentru început vă sfătuiesc să depuneţi plângere împotriva lui.

– Nu înţelegeţi ? Toată lumea îi aparţine. Judecătorul Browley, Richter...

– Deputatul ?

– Da. Şi mai mulţi membri din Congres. Fără a mai vorbi de un procuror. Pentru el a respecta legea nu înseamnă nimic. Ea a fost dată pentru mase, pentru plebe. Todd mă va regăsi prin orice mijloc. Şi mi-l vor lua pe Danny...

– Dacă-şi iubeşte atât de mult fiul, vrea să acţioneze pentru binele lui.

Un surâs crispat se ivi pe buzele lui Jaclyn.

– Nu, pe mine vrea să mă rănească prin Danny. Fiul nostru este într-un fel ostaticul lui.

Lucrurile se clarificau încetul cu încetul.

– Puteți să-mi explicați ce înțelegeți prin asta ?

Cu exasperare, își dădu la o parte o meșă care-i acoperea fruntea.

– Nu-l iubește pe Danny. Pentru el acest copil nu este decât un rival.

Se uită la el nerăbdătoare.

– Nu mă înțelegeți. În familie nu există loc decât pentru un singur băiat – Todd. Dumnezeule, cât de oarbă am fost !

Își întoarse privirea spre fereastră, dar Joe avu timp să-i vadă suferința din ochi.

– În mintea lui, părăsindu-l, am arătat lumii intregi că nu era perfect. Prin Danny, reține un mijloc de presiune asupra mea și crede că mă voi căsători din nou cu el. Va putea dovedi astfel că este cel mai tare.

Cuvintele erau impregnate de amărăciune și Joe se simți cuprins de milă.

– Vă iubește poate, sugeră el...

El oricum ar iubi o femeie atât de independentă și având caracterul și voința ei.

– Vă rog...

Își trecu mâna peste ochi, obosită.

– Are nenumărate amante. De câte ori nu l-am rugat să le părăsească... sau să ceară divorțul înainte de-a o face-o eu ! Pretindea că despărțirea noastră a făcut mult rău imaginii familiei sale.

– Și această urmărire ?

Un râs isteric scutură umerii lui Jaclyn.

– Nu, bineînțeles ! Niciodată josniciile lui nu vor mai constitui obiectul articolelor din ziare. Toată afacerea va fi înăbușită când mă voi întoarce acasă. Vă rog, credeți-mă, vă implor. Trebuie ca Danny cu mine să rămânem ascunși până...

– Până... ?

Își ascunse fața în mâini și plânse fără zgomot.

– Nu știu, gemu ea. Nu mai știu. Și sunt așa de obosită...

Joe se simți prost. Această femeie nu putea fi decât o sursă de necazuri, chiar dacă nu putea spune precis de ce. Dar inima lui luase deja hotărârea care se impunea.

– Ascultați, când vă veți fi odihnit puțin vă conduc la o cabană de pescari care-mi aparține în Chuskas. Pe malul lacului Whiskey. Veți putea să vă gândiți la ce veți face. Nimeni nu vă va găsi acolo...

Orașul Window Rock, se gândea Jaclyn, semăna mult cu Tuba City, cartierul general al Agenției guvernamentale Navajo. Era numai puțin mai mare.

Orașul se afla la poalele muntelui, imensă stâncă roșie, decupându-se pe orizont.

Câțiva copaci piperniciți umbreau casele de piatră, cabanele din lemn și magazinele. Un străin n-ar fi găsit nimic frumos în aceste străzi prăfuite, iar bunicul Jaclynei o învățase să iubească culorile calde ale pământului.

Se uită pe furiș la indianul înalt care conducea jeep-ul prin oraș. Fața îi părea sculptată în piatră. Câți ani putea avea oare ? Încercă să ghicească. Dar cascheta de base-ball îi ascundea părul și proiecta o umbră pe trăsăturile lui. Treizeci de ani, poate ? Mai degrabă treizeci și cinci.

Mâna care învârtea volanul era lată și îngrijită. Chiar așezat părea înalt. Cascheta atingea plafonul mașinii. Carura umerilor era impresionantă. Sub pielea pieptului gol se desena o musculatură de oțel. Jaclyn își opri privirea asupra curelei de piele care-i strângea talia, înainte de a și-o întoarce spre barăcile de piatră roșie ce mărgineau drumul.

Dar în ochi îi stăruia încă imaginea indianului care hotărâse să-i vină în ajutor. Își amintea de mersul lui de felină, de grația cu care se mișca și care oricum nu putea fi calificată drept feminină. Nu, era bărbat până în vârful degetelor.

Se simți roșind. Dar această emoție delicioasă fu de scurtă durată, tulburată de amintirea căsătoriei ei. După neînțelegerile ei cu Todd își jurase să nu se mai încreadă niciodată în vreun bărbat. Și totuși se hotărâse să-l urmeze pe Joe Watchman. Probabil acest amestec de blândețe și fermitate o făcu să renunțe la neîncrederea ei. De mult timp nimeni nu-i mai arătase tandrețe și afecțiune. Traversase ușor

zece ani de căsătorie fără comunicarea esențială... între două ființe umane.

— Iată clinica B.A.I., spuse în sfârșit Joe Watchman oprind în fața unei clădiri albe.

Un gând înfricoșător îi trecea prin cap Jaclynei și întinse instinctiv mâna spre Joe. Regretând gestul făcut își retrase mâna care se așezase pe pielea lui bronzată.

Joe privi mâinile pe care Jaclyn și le strângea pe genunchi. Surâse.

— Da ? întrebă el...

— Această infirmieră Pamela, va trebui să întocmească o fișă despre mine și despre Danny. Dacă din nenorocire ajunge în mâinile lui Todd...

— Nu vă fie teamă, Pamela îmi este datoare.

Jaclyn se simți mai liniștită...

Pamela era o tânără de vreo douăzeci și cinci de ani, cu trăsăturile ascuțite și părul blond. Fața îi era la fel de palidă ca și blue-jeans-ii decolorați. Soarele avea câteodată acest efect asupra oamenilor ce trăiesc în deșert. Sub influența lui lucrurile se treceau ca o țesătură expusă prea mult razelor sale. Era una din principalele rațiuni care o făcuseră să părăsească rezervația.

În schimb ochii infirmierei erau negri ca noaptea și o studiară pe Jaclyn înainte de-a se întoarce cu indiferență.

— Ce mi-ai adus, Joe ? Încă un suflet disperat ? ironiză ea.

Jaclyn nu aprecie deloc tonul cu care fuseseră pronunțate ultimele cuvinte. Automat, se apropie de Danny și... de Joe Watchman.

— Insolații, spuse privind băiatul dormind în brațele sale. Nu cred că vor fi sechele, dar aș prefera să examinezi copilul și pe mama lui.

Infirmiera dădu rapid din cap. Părul prins cu un elastic la ceafă îi mătura spatele.

— Condu-i în cabinet...

Urmările aventurii ar fi trebuit s-o epuizeze pe Jaclyn. Dar disprețul cu care o trata Pamela o irita. Cu efort își învinse proasta dispoziție și îi urmă pe Pamela și pe Joe până la cabinetul foarte mic. Instrumente nichelate străluceau sub lumina neonului și un miros dulceag de dezinfectant plutea în aer. Joe Watchman îl întinse pe Danny pe masa acoperită cu un cearșaf alb. Jaclyn se aplecă asupra fiului ei.

— Danny, îl strigă, zburlindu-i părul cu afecțiune. Trezește-te !

Danny își frecă ochii și căscatul lui descoperi o gaură lăsată de un dinte de lapte ce căzuse în urmă cu câteva zile. Privi în jurul lui zărind pe cei doi necunoscuți ce-l priveau. Apoi, ochii lui albaștri, neliniștiți, o căutară pe mama lui.

— Aici vom dormi noaptea asta, mamă ?

Ea îi surâse afectuos. Probabil că se simțea dezrădăcinat. Mai întâi l-a răpit Todd și l-a sechestrat trei săptămâni la Huston. Jaclyn trăise aceste douăzeci și una de zile într-un coș-

mar, fără nici o veste de la Danny. Apoi detectivul particular pe care-l angajase i-a comunicat în sfârşit adresa unde Danny era reţinut prizonier. Era nedrept ca un copil inocent să sufere din cauza acestui război al adulţilor. Dar ea nu putuse face nimic ca să-l împiedice. Vroia doar ca Danny să primească toată dragostea pe care Todd nu va putea niciodată să i-o dea. Merita măcar asta. Spera ca Danny să fie robust şi puternic aşa cum pretindeau psihologii că sunt copiii.

– Nu am ajuns încă la ranch, răspunse ea. Această doamnă este infirmieră şi ne va face un control.

Danny aruncă o privire neîncrezătoare infirmierei, apoi se întoarse spre Joe.

– Cine eşti ? întrebă el, examinându-l din cap până-n picioare.

Jaclyn încremeni, fiindu-i teamă de răspunsul lui. Sunt însărcinat să vă găsesc pe tine şi pe mama ta.

– Un pescar... Şi tu ?

Înainte ca Danny să poată răspunde, infirmiera se aşeză în faţa lui.

– Deschide gura, Danny. Am să-ţi iau temperatura.

Cu dexteritate vârî termometrul sub limba lui Danny şi se uită la ceas. Apoi îi luă pulsul şi înscrise aceste date pe un grafic. Apoi urmă la rând Jaclyn.

Cînd termină o întrebă pe Jaclyn cât timp stătuseră în soare. Jaclyn observă că i se adresează lui Joe, cu mare respect.

Adevărul îi sări în ochi. Această femeie îl iubea !

Jaclyn se întoarse spre el. Cu brațele încrucișate o privea calm pe infirmieră, fără ca fața să-i trădeze sentimentele. Jaclyn își aduse aminte de prima vară petrecută la Kaibeta și de dificultățile ce le avusese ca să poată lega o conversație cu elevele de origine indiană.

— Se pare că ai ajuns la timp, remarcă Pamela. Ea are niște arsuri ce pot fi tratate cu un unguent pe care i-l voi da. Cu toate astea aș vrea să rămână aici o noapte. Pentru mai multă siguranță.

Jaclyn își aduse aminte că nici măcar nu-i mulțumise lui Joe Watchman că-i salvase pe ea și pe Danny. Dar nu era momentul să se neliniștească pentru această lipsă de politețe. Își luă geanta, minunându-se de resursele corpului uman. Era un miracol că mai era în picioare.

— Dezolată, spuse ea cu un surâs rece. Dar Danny și cu mine trebuie să plecăm. Suntem aici în vacanță și nu avem chef să ne închidem într-un spital.

Joe Watchman se așeză între infirmieră și ea. Jaclyn își ridică privirea spre el.

— Nu putem rămâne aici, spuse accentuând fiecare cuvânt în parte.

După expresia ei sălbatică era clar că nu va ceda.

Joe dădu din cap încet, apoi o privi pe Pamela.

– Sunt oaspeții mei, Pamela. Voi avea grijă de sănătatea lor.

– Crezi că este înțelept ? întrebă infirmiera pe un ton înțepat jucându-se cu fișa ce-o completase pentru Danny și Jaclyn. În sfârșit, nu am intenția să vă rețin. Trebuie să semnezi o justificare în care să menționezi că te vei ocupa de ei. Este sigur că vrei să-ți iei această responsabilitate ?

Joe luă fișa din mâna Pamelei, o rupse în două, apoi în patru. Jaclyn văzu un surâs apărându-i pe buze.

– Îmi pare rău, Pamela, dar niciodată n-ai văzut aceste persoane ! Ai înțeles ?

CAPITOLUL 4

Lăsând deşertul torid în urma lor, abordară zona muntoasă Zuni. Imediat temperatura începu să coboare şi Joe reglă aerul condiţionat la minimum. Apăruse luna şi o lumină palidă acoperea peisajul ce-i înconjura.

Distrată, Jaclyn privea în faţa ei în timp ce-l mângâia pe cap pe Danny. Cu capul pe genunchii mamei lui se întinsese între locotenentul Watchman şi ea şi adormise imediat ! Şi ea era epuizată. Dar încercă să rămână trează pentru a rămâne vigilentă. Îşi imagina că altfel Todd îi va putea regăsi. Sau mai rău...

Urmând acest bărbat, oare nu se îndrepta spre o soartă mai îngrozitoare ? Ajunseră într-o regiune cu totul pustie... şi chiar dacă Joe Watchman era un locotenent al B.A.I.-ului, era totuşi un necunoscut.

Recunoscu ienuperii şi stejarii şi mai sus pădurile de pini Chihuahua care păreau că-şi întind ramurile spre cer. Aprecie liniştea nopţii care-i amintea serile calme petrecute în compania bunicului, demult.

Nu-şi putea aduce aminte de nici un moment de calm şi linişte din căsătoria ei însă. În jurul ei şi a lui Todd erau întotdeauna clienţi, o grămadă de invitaţi, recepţii strălucitoare... Trăiau într-o efervescenţă continuă... Şi dacă din întâmplare se aflau singuri, radioul şi televiziunea erau imediat deschise.

— Dacă eşti cheyenne, întrebă ea întorcându-se către tovarăşul ei, poate să-mi explici de ce lucrezi într-o rezervaţie navajo, locotenent Watchman ?

Simţi că surâde.

— Nu-mi place vântul rece însoţit de zăpada din nord ! exclamă el. Oraşul meu natal este Thunder Hawk, în Dakota, aproape de frontiera de nord a statului.

— Cariera dumitale în politică a fost cea care te-a smuls frigului nordic ?

Joe începu să râdă.

— Nu, nu chiar. Când eram adolescent, am avut atâtea certuri cu şeriful încât ajunsese să pună o saltea într-una din celule. O bursă într-o echipă de base-ball din New Mexico mi-a permis să plec spre sud.

— Şi apoi ai urmat studii pentru a intra în poliţie ?

— Nu, deloc. Am o diplomă în literatură. Când a trebuit să-mi câştig existenţa, m-am dus în Texas cu speranţa să mă îmbogăţesc. Mi-am dat repede seama că pe directorii marilor com-

panii petroliere nu-i interesa deloc Shakespeare.

Pentru prima oară, de săptămâni, Jaclyn surâse.

– Şi atunci ce-ai făcut ?

– Pentru moment am fost disperat. În sfârşit, după ce m-am uitat la televizor la inspectorul Eliot Ness care lupta eroic contra crimei şi mizeriei mi-am depus candidatura la F.B.I. Au urmat cele mai grele trei luni din existenţa mea. Trei luni de antrenament în Quantica în Virginia, apoi patru în birourile de la Detroit, Anchorage, Buffalo... Nu numai că nu suportam climatul îngheţat şi umed, dar aveam impresia că mă sufoc între asfalt şi oţel.

În întuneric, ochii lui veseli străluceau ca doi tăciuni. Puţin câte puţin Jaclyn sucomba şarmului lui, vrăjită de misterul şi blândeţea ce le emana.

– Cum ai ajuns să lucrezi pentru B.A.I. ?

– Asta-i o altă poveste pe care am să ţi-o spun altădată. Închide ochii şi dormi acum. Mai avem vreo jumătate de oră.

Jaclyn nu putuse spune de ce-i urmase sfatul. Dar pleoapele i se închiseră încet. Când deschise ochii, farurile jeep-ului luminau o cabană rustică construită din bârne.

O verandă înconjura casa.

Aşezând încet capul lui Danny pe banchetă, coborî din maşină.

Imediat mirosul pinilor îi umplu nările și inspiră adânc de mai multe ori. Era ca și cum contactul cu natura reușea să înlăture frica, furia, disperarea... ! Aici, aproape de stele, ea și Danny vor fi în siguranță.

– Este minunat, murmură ea.

Se întoarse gata să-l trezească pe Danny. Dar se opri brusc. În picioare lângă jeep, Joe Watchman o fixa straniu. În noapte, ochii îi străluceau asemeni stelelor. Nu păru deloc stingherit că fusese surprins contemplând-o. Un moment Jaclyn se lăsă străpunsă de ochii care păreau că citesc în ea, ca într-o carte deschisă.

– Am să-l duc pe fiul dumitale în casă. Poți să-mi deschizi ? Ușa nu este niciodată încuiată !

În rezerva navajo Jaclyn învățase că nimeni nu-și încuia niciodată casa. Nu era nimic de furat în aceste umile locuințe.

Pe atunci detesta să trăiască astfel, încât astăzi se întrebă ce-o îndemnase să caute refugiu în aceste locuri pe care fusese atât de grăbită să le părăsească în adolescență. Poate amintirea bunicului ei o îndemnase...

În interior era întuneric. În spatele ei răsună vocea gravă a lui Joe.

– Știi cum să aprinzi o lampă cu gaz, doamnă Richardson ?

Vocea gravă a locotenentului umplea întunericul ca o muzică minunată, liniștitoare și senzuală.

– Da, răspunse ea în grabă.

Tonul brusc pe care-l folosi o miră. Își drese glasul furioasă să se lasă tulburată astfel.

– Unde este ?

– Pe masă, în stânga, după ce ai intrat. Este și o cutie cu chibrituri alături.

Urmându-i indicațiile, aprinse repede lampa. O lumină caldă scălda camera.

Într-un colț se afla o mașină de gătit veche, cu lemne.

O canapea de piele uzată se afla în fața vetrei și două scaune dispersate înconjurau masa rustică. O veche mănușă de base-ball era agățată de niște coarne de cerb fixate pe perete. Camera era intimă și primitoare și Jaclyn își dădu seama imediat că între acești pereți se va simți în siguranță.

Ducându-l pe Danny în brațe, Joe se îndreptă spre o ușă ce se afla în fundul încăperii și intră în camera alăturată. Jaclyn îl privi așezându-l pe Danny pe patul mare care ocupa aproape tot spațiul. În acel moment îi trecu un gând prin cap.

– Locotenente Watchman, întrebă ea impulsiv. mai există vreo cameră ?

Joe se ridică și privirea pe care i-o aruncă o făcu să înțeleagă că-i ghicise gândurile.

– Nu, este singura, dar dacă vrei să întrebi unde voi dormi, canapeaua îmi convine de minune. Am petrecut multe nopți pe ea când eram prea obosit ca să-mi pot scoate cizmele și să mă duc până la pat... Și apoi, cred că-mi poți spune Joe.

Ea se uită la el cu ochii mari. Apoi dădu din cap și-i făcu loc să iasă din cameră.

– Noapte bună, spuse Joe încet, oprindu-se în fața ei.

– Îți sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru noi, locotenente Watchman. În sfârșit, vreau să spun Joe, se bâlbâi ea.

Un surâs apăru pe buzele lui Joe.

– Și asta nu-l totul !

Imediat Jaclyn rămase în defensivă.

– Destinde-te, spuse el, luând-o de braț. Trebuie să-ți îngrijești crăpăturile de pe buze. O duse spre sala de baie mai strâmtă decât dulapul unui dormitor, remarcă ea. Și totuși era echipată cu un duș și o chiuvetă.

Joe deschise dulăpiorul de deasupra chiuvetei și îi întinse o cremă.

– Iată, asta-i bună.

Dar înainte ca ea să poată face cel mai mic gest, Joe o apucă de bărbie. Cu vârful degetelor îi aplică încet pomada până ce pielea crăpată se înmuie.

Îngrijorată din cauza lui Danny, Jaclyn uitase de propriile ei răni. Contactul mâinilor acestui bărbat o aduse la realitate. Todd nu o atin-

sese niciodată așa, blând, cu tandrețe. Fără îndoială nu-i atinsese niciodată buzele cu vârful degetelor.

Se întrebă, puțin speriată, dacă Joe Watchman își dăduse seama că i se accelerase respirația. Dorința își făcea loc încetul cu încetul în ea, tulburând-o foarte tare. Ce i se întâmpla ? Niciodată nu se lăsase dominată de simțuri.

– Ar fi trebuit s-o lași pe Pamela să-ți ungă cu cremă arsurile, spuse el cu o voce calmă, masându-i ușor buzele.

– Singurul lucru pe care-l doream era să ies cât mai repede din acest spital.

Când buzele i se mișcară, atinseră fără să vrea vârful degetelor lui Joe.

– Oh, ce amar este !

Joe râse din nou și închise tubul cu cremă.

– Ar trebui cel puțin să faci o baie de ceai pentru a-ți calma arsurile.

Deodată baia i se păru prea strâmtă. Trebuia să se îndepărteze repede de el dacă nu vroia să-și piardă capul.

– Trebuie mai întâi să dorm. Cred că n-am fost niciodată așa de obosită.

Joe stinse lampa din baie și în picioare, în întuneric, în acest spațiu restrâns, Jaclyn tremură, tulburată de intimitatea lor. Prezența lui Joe Watchman părea s-o învăluie complet și să-i trezească simțurile. Lângă el Jaclyn se simțea straniu de fragilă și de vulnerabilă.

– Mulțumesc încă o dată, se bâlbâi ea.
– Bună seara, doamnă Richardson.
– Te rog, spune-mi Jaclyn.

Apoi, evitând să-l privească, trecu prin fața lui și se îndreptă spre dormitor, grăbită să se protejeze de ea însăși...

Crezuse că va adormi foarte repede. Dar imaginea lui Joe Watchman se insinua sub pleoapele închise, nepermițându-i să adoarmă. Parcă avea puterea s-o facă să renască.

Pe sub ușă pătrunse mirosul de țigară. Deci nici el nu dormea... Când în sfârșit adormi din cauza epuizării, somnul îi fu agitat și se trezi în plină noapte cuprinsă brusc de panică.

Simți o prezență în cameră. Reținându-și respirația, deschise ușor ochii. Distinse în întunericul silueta locotenentului.

Nemișcată, nu îndrăznea să respire, temându-se că se încrezuse prea ușor în acest străin. Joe își puse mâna răcoroasă pe fruntea ei, apoi degetele îi prinseră încheietura mâinii luându-i pulsul, atingându-i ușor pieptul când îi așeză brațul... Făcu aceleași gesturi și cu Danny, apoi părăsi camera la fel de încet precum venise.

Mirosul de slăninuță prăjită o făcu să se trezească. Cu picioarele goale ieși din cameră. Cu ochii cârpiți de somn își dădu la o parte părul negru, inconștientă cât era de provocator acest gest. Fusta și bluza îi erau și mai mototolite, dar le purta cu atâta grație ca și cum ar fi fost proaspăt călcate !...

– Bună dimineaţa, spuse ea surâzând. Al cafea ?

Vocea el era caldă, modulată, fascinantă. Jaclyn era diferită de toate femeile pe care le cunoscuse.

Din dulap scoase o ceaşcă ciobită. Era totuşi cea mai frumoasă pe care o avea. Apoi luă cana de cafea pe care o ţinuse la cald pe maşină şi o servi...

– Mulţumesc, spuse ea, luând ceaşca fumegândă.

Privirea lui Jaclyn se opri asupra blue-jeansilor şi a cămăşii roşii pe care le purta Joe. Distrată, se îndreptă spre fereastră.

Joe îşi dădu seama că Jaclyn merge cu puţină greutate, datorită probabil arsurilor.

– Priveliştea este superbă, remarcă ea. Noaptea trecută nu mi-am dat seama că această casă se află la marginea apei.

– Acest loc este vestit pentru păstrăvii săi, explică el.

Jaclyn reveni spre maşina de gătit şi se sprijini de frigider...

– Vii adesea aici ?

– Numai la sfârşit de săptămână şi atunci numai dacă sunt liber.

– Dumneata ai construit cabana ?

– Nu, am cumpărat-o. L-am instalat pe bătrânul unchi Fred aici.

Îi arătă cu mâna coarnele de cerb fixate pe perete.

– Asta îmi amintește de risipa cu totul inutilă și gratuită a omului alb.

Jaclyn nu răspunse imediat. Fără îndoială căuta un răspuns prompt... Dar rămase tăcută.

– Dormi cu cascheta ? îl întrebă ea câteva minute mai târziu, surâzând.

Joe începu să râdă.

– Numai când sunt obosit...

– Nu vorbești prea mult, nu-i așa ?

– Pentru indieni cuvântul este o armă a omului alb. O armă cu dublu tăiș.

Un moment se uită la el încercând să-și dea seama dacă este serios sau nu. El aștepta, lăsând-o să decidă singură.

– Unde ai învățat să supraviețuiești, în deșert ? o întrebă Joe la rândul lui.

Surâsul lui Jaclyn dispăru și-și lăsă ochii în jos.

– Nu vorbești prea mult pentru o femeie albă, remarcă el, cu ochii strălucind de maliție-zitate și de tandrețe.

Jaclyn surâse din nou. O ușoară durere o făcu să-și aducă aminte că trebuia să-și pună din nou pomadă pe buzele crăpate.

– Am crescut în deșert, la Kaibeto. Bunicul meu avea un bazar acolo.

– Bunicul ? exclamă el punându-i slăninuța pe farfurie.

– A murit nu de mult.

– Nu ai părinți ?

– Nu am tată. În sfârșit, n-am știut niciodată cine este. Mama era cântăreață de blues-uri. Dar n-ai auzit niciodată vorbindu-se despre ea. îi spuse ea răspunzând privirii lui întrebătoare. Făcea turnee în sate, încercând să-și facă un nume, visând să-și vadă numele înscris cu litere aurite pe firmamentul unui teatru. Într-o vară am călătorit cu ea. Ducea o viață foarte singuratică și am preferat să mă duc să trăiesc la bunicul, chiar dacă detestam viața în rezervație. Mi-am dorit întotdeauna să plec și să văd ce este dincolo de această mare de nisip roșu...

Își puse ceașca goală pe masă.

– Vezi, vorbesc mult, chiar prea mult de altfel.

Nu îndeajuns, gândea Joe, nefiind de acord cu ea. Ascultând-o nu înțelegea ce putuse s-o facă să se căsătorească cu un bărbat ca Todd Richardson. Era o dragoste din tinerețe ? Sau, mai prozaic, din cauza averii lui ?

– Vorbește-mi de Todd Richardson.

– Ce vrei să știi ?

– Cum v-ați cunoscut, de exemplu.

Nervoasă, Jaclyn mângâia ceașca goală.

– L-am întâlnit prima oară când era încă student la Harvard. Cum am crescut amândoi în New Mexico, ne-am împrietenit repede. Eram subjugată de farmecul lui, de alura, de maniere le lui. Mă orbea.

Se uită repede la Joe.

– Şi apoi, trebuie s-o admit, nu eram insensibilă la prestigiul familiei lui. Eram prea orbită pentru a-mi da seama. Sau poate refuzam să văd că toată această strălucire nu era decât o aparenţă. Căsătorită, am descoperit adevărul. Atunci au început deziluziile.

Încet, Joe îi luă mâna şi o mângâie uşor în podul palmei. Când o privi văzu panica în ochii ei.

– Ai să te cojeşti, îi spuse el cu tandreţe.

Îi simţi pulsul accelerându-se. Dar şi ea simţi aceeaşi emoţie ca şi el.

– N-ar fi prima oară, remarcă ea pe un ton degajat, încercând să-şi ascundă tulburarea.

Deodată Joe se imobiliză. O senzaţie ciudată în ceafă îl făcu să-şi întoarcă privirea spre uşa dormitorului. În prag stătea Danny. Ochii lui albaştri erau furioşi, dar se îmblânziră când se uită la mama lui.

– Am crezut că m-ai abandonat, spuse el încet.

De îndată Jaclyn îşi retrase mâna din cea a lui Joe şi se îndreptă spre fiul ei pentru a-l lua în braţe.

– Danny, trebuie să ştii că niciodată, niciodată nu te voi abandona.

– Plecăm în vacanţă ? întrebă el.

– Da, în curând. Dar înainte trebuie să ne odihnim câteva zile. Aceste arsuri cu care m-am ales în deşert...

Dorind să destindă atmosfera, Joe sparse primul ochi în tigaie.

– Mă duc la pescuit după dejun, Danny. Avem nevoie de păstrăvi pentru cină. Ai mai pescuit ?

Băiatul îl privi un moment mirat.

– Nu.

– Ei bine, vei învăța.

Fără tragere de inimă, Danny învață să mânuiască undița. Joe bănui problema care-l preocupa și-i întuneca privirea. Gelozia pur și simplu.

Băiatul îl surprinsese manifestându-și interesul pentru mama lui și reacționase imediat. Probabil că Danny Richardson n-o împărțise pe Jaclyn cu nimeni de șapte ani. Dar nu era bine și Joe se hotări să pună puțină ordine.

– Faci progrese, Danny. Dar trebuie să lansezi undița lăsând mulineta să se deruleze. Iată, așa... Pluta trebuie să rămână la suprafață. Și dacă nu mușcă nimic, trebuie să aștepți puțin înainte de a o lansa din nou.

În timp ce pescuiau, Jaclyn rămăsese la cabană și făcea o baie cu ceai pe care i-o pregătise Joe.

Joe își amintea foarte bine formele acelui corp perfect. Dar putea să enumere o duzină de motive pentru care nu trebuia să se gândească la această femeie. Mai întâi, dacă dădea crezare raportului F.B.I.-ului era obișnuită

cu un standard de viață foarte ridicat. Bijuterii, mașini de lux, vacanțe la Mustique, cea mai scumpă din insulele private din Oceanul Pacific...

În urmă cu patru ani el părăsise această lume și artificiile ei, abandonând căutarea furtunoasă pentru a reveni la origini... Alte motive să nu se intereseze de ea. Copilul așezat lângă el în barcă. Era evident că Danny îl detesta. Totuși trebuia să recunoască, că nu-și pierdea timpul cu trăncăneli fără rost. Dacă băiatul avea chef, putea învăța foarte repede secretele naturii...

Pescuiră cinci pești. Dar tot meritul îi revenea lui Joe, ceea ce nu făcu să înseninеze atmosfera. Joe aduse barca pe mal și-și aranjă materialul de pescuit, în timp ce Danny se întorcea la cabană.

Privindu-l îndepărtându-se, mică siluetă cocoșată și supărată, Joe se întrebă pentru a suta oară, ce-l făcuse oare să-și ia responsabilitatea acestei femei și a copilului ei.

Patronul B.A.I.-ului i-ar fi răspuns că sufletul lui caritabil nu putea suporta să lase frați în suferință.

Avea la activul lui o aventură care ilustra bine acest adevăr. Odinioară lăsase un dezertor să-i scape. Agentul special însărcinat cu această afacere nu-i mulțumise pentru această ispravă... Joe surâse amintindu-și.

Dezertorul – un om cultivat cu care discutase îndelung despre Shakespeare – îi arătase că o societate condusă de legi inumane nu putea fi o societate dreaptă. La întoarcerea din pădurea unde omul trăia cu familia lui, imaginea imobilelor din oțel și sticlă îl convinsese...

Atunci cum își explică că toate gândurile se îndreptau spre această bogată burgheză din Albuquerque ? Viața ei zdruncinată îl fascina ? De ce simțea acea dorință irezistibilă de a o îmbrățișa din nou, de a-i simți corpul suplu lipindu-se de al lui ?

Acum când cunoștea gustul buzelor ei, nu mai putea să se lipsească de ele.

În capul lui sună un semnal de alarmă... Jaclyn Richardson aparținea unui alt univers... a cărui cheie el nu o va avea niciodată.

CAPITOLUL 5

Jaclyn stoarse fusta pe care-o spălase și-o agăță pe ușa dușului alături de bluză. Spre deosebire de imensa oglindă ce acoperea un perete la Albuquerque, aici trebuia să se mulțumească cu oglinjoara dulăpiorului-farmacie de deasupra chiuvetei. Dar era de ajuns să-și dea seama cum arăta în noua ținută.

Joe îi împrumutase o cămașă groasă, roșie, care-i cădea până la genunchi și ale cărei mâneci trebuise să le întoarcă de vreo șase ori până să-și vadă încheieturile mâinii. Ea și Danny aveau nevoie de haine, ca să nu mai vorbim de ce avea nevoie pentru toaletă, machiaj... Era timpul să se hotărască ce va face.

Să fugă veșnic nu era o soluție. Trebuie să găsească o soluție definitivă și stabilă. Dar unde să se ducă și când va putea să înceteze să se mai ascundă ? Trebuia oare să plece în Europa ? Să-și ia o nouă identitate ?

Trebuia să aleagă și repede. Todd o va găsi chiar și aici.

Se duse în camera în care Joe pregătea prânzul. Se simţea un miros plăcut de clătite.

Lui Jaclyn îi plăcea să se uite la el. Admira modul suplu şi sigur în care se deplasa. Joe avea atâta încredere în el. Evident, nu părea să aibă nevoie de nimeni.

Ea, da. Avea nevoie de Danny. Era tot ce-i mai rămăsese din dragostea ei. Îl căută cu privirea în cameră.

— Este pe malul lacului, spuse Joe. Îşi încearcă din nou norocul la pescuit.

Joe putea atât de uşor să citească în ea... Jaclyn se apropie de fereastra de unde îl putea zări pe Danny. Acesta, nemişcat, era aşezat pe ponton cu o undiţă în mână.

— Aparent i-a făcut plăcere să meargă cu dumneata şi să pescuiască. Îţi mulţumesc mult.

Joe o privi din cap până-n picioare.

— Fiului dumitale nu i-a plăcut deloc această partidă de pescuit, spuse Joe încet. Dar este hotărât să mă întreacă. Pariez că astăzi nu se va întoarce până ce nu va prinde cel puţin şase peşti.

Stupefiată, se întoarse spre el.

— Oh, Danny nu este aşa de războinic, în general ! Sunt dezolată...

— Nu te scuza.

Vărsă un nou polonic în tigaie şi cu un gest îndemânatic al mâinii întinse pasta uniform.

— Aşa va deveni un bărbat.

– Vorbeşti ca şi cum ai fi o autoritate în materie. Ai copii ?

Jaclyn se duse la dulap şi începu să scoată paharele şi farfuriile.

– Nu. Dar eram opt copii în familie. Trei surori şi cinci fraţi. Eu sunt mijlociul. Acum toţi sunt împrăştiaţi în cele patru zări ale Statelor Unite.

Jaclyn trecu prin faţa lui şi braţele îi se atinseră. Un fel de curent electric îi trecu prin corp şi respiraţia i se acceleră. Refuzând să se lase tulburată, se forţă să-şi păstreze sângele rece.

– Părinţii dumitale trăiesc tot în nord ?

Cu uşurinţă, el făcu să alunece câteva clătite în farfurie.

– Au murit.

Tonul lui neutru îi interzicea orice altă întrebare asupra acestui subiect şi nu insistă.

– Această caschetă de base-ball o porţi ca un simbol ?

Joe surâse.

– Cred că este felul meu de a spune ceva, într-adevăr.

Fără să vrea, Jaclyn răspunse surâsului lui încântător.

– Că funcţionezi după ritmul unui tam-tam diferit ? sugeră ea.

– Dacă vrei, răspunse el râzând.

Cu bărbia îi arătă cămaşa ce-o purta.

– Am impresia că nu te prea simţi bine în ţinuta asta. Trebuie să mă duc la birou astăzi. Vrei să cumpăr haine pentru tine şi Danny ?

– Da, mulţumesc.

Se întrerupse şi se înroşi toată.

– Mai am nevoie, adăugă ea fâstâcită, de... câteva lucruri suplimentare.

Joe o privi întrebător. Apoi dădu din cap înţelegător.

– Pamela îţi va cumpăra ce trebuie.

Pamela... Pentru a rămâne în rezervă, tânăra infirmieră trebuie să dea dovadă de o veritabilă vocaţie umanitară.

Doar dacă nu era îndrăgostită nebuneşte de locotenentul Joe Watchman.

– Îl strig pe Danny pentru micul dejun, spuse ea, găsind această scuză pentru a scăpa de emoţiile tulburătoare care o cuprinseseră.

Cu picioarele goale, o luă pe cărarea acoperită de ace de pin, ce şerpuia printre arbori. În depărtare, lacul strălucea şi părea aproape transparent.

O şopârlă fugi prin faţa ei şi se opri pentru a o privi. Era mult timp de când nu mai admirase natura.

Ajunsă aproape de ponton, îl strigă pe Danny.

– Danny, micul dejun este gata.

– Nu mi-e foame !

Chiar de la distanța de la care se afla, putea vedea determinarea crâncenă din ochii fiului ei.

– Foarte bine, dar să nu rămâi afară toată ziua. Vei face o insolație mai teribilă decât a mea, îl tachină ea apropiindu-se.

– Nu risc nimic, explică el arătându-i copacul din spatele lui. O să-mi țină umbră.

Fiul ei părea să se adapteze perfect noii vieți. Lăsându-l cu pescuitul lui, se întoarse în casă. Joe turnase cafeaua și Jaclyn se așeză în fața lui.

– Ai dreptate. Danny are intenția să rămână lângă lac, până ce va reuși să prindă mai mult pește decât dumneata.

– Danny seamănă mult cu soțul dumitale ?

– Nu, răspunse ea, vărsându-și sirop de arțar pe clătite. Todd nu a reușit niciodată să fie adult cu adevărat și Danny este un băiat care nu va avea liniște până nu va deveni.

– Vorbește-mi despre viața ta în rezervație, îi ceru Joe.

Jaclyn se uită în ochii lui gri-verzi. Ochi de vânător, își aduse ea aminte.

– Această întrebare face parte din ancheta obișnuită, locotenente ?

Surâse.

– Consider-o ca pe o întrebare personală, răspunse el privind-o în ochi.

Jaclyn bău o gură de cafea. Era foarte tare.

– Mi-am petrecut primii treisprezece ani în rezervație. Am fost la școala din Kaibeto cu copiii navajo. Am știut ce înseamnă să faci parte dintr-o minoritate rasială. Întotdeauna am fost dată la o parte și singurul meu prieten a fost bunicul.

– Era așa de trist ?

Jaclyn se încordă la sunetul vocii lui. Intenția ei nu fusese să atragă mila. Pe de altă parte nu vroia să creeze nici o legătură – de orice natură – care s-o poată apropia de acest bărbat. Deja, dormise în patul lui, îi respirase mirosul pe pernă și ciudat, se simțea deja legată de el...

– Nu chiar. Eram desigur privilegiată că aveam un astfel de înger păzitor. Bunicul insista că să învăț rugăciunile în latină, contabilitatea și toate combinațiile de la poker... Deoarece eram foarte izolați, a avut timp să-mi dea o educație foarte variată.

– Bunicul tău cred că era cineva.

– Da.

Pe scurt sintetiză toți anii petrecuți la Kaibeto.

– Într-o zi am zărit o revistă de modă adusă de vânt care ajunsese în curte. Spiritul meu a primit atunci un șoc în fața imensității lumii care exista în afara rezervației. M-am abonat la revistă. Bunicul își dădea seama că nu-mi place în deșert. A adunat bănuț cu bănuț pen-

tru a mă trimite în est, într-un pension la Baltimore. Apoi la Holly Oak.

– Acolo Todd ți-a furat inima...

– Oh, nu aveam nici o șansă, spuse ea schițând un surâs. Ne-am întâlnit puțin timp după ce am sosit la școală, la unul din balurile studențești. Imediat m-am îndrăgostit, dar mai degrabă de mitul ce-l înconjura decât de omul ce era.

– Despre ce mit este vorba ?

Terminase de mâncat și-și căuta o țigară în buzunar. Totuși privirea lui îi urmărea în continuare buzele.

– Ei bine, băiatul cel mai important din campus. Todd Richardson își făcuse deja o solidă reputație la Harvard. Avea note excelente, strălucea ca atlet. Bogat, foarte atrăgător, era aproape regele lumii...

– Bronzat superb, cu un surâs de star...

Jaclyn nu adăugă că atunci când nu surâdea, buzele prea subțiri îi scoteau în evidență caracterul rece și calculat.

– Admit, continuă ea, că m-am îndrăgostit de ideal ca și de om. Dar dacă atunci mi-ai fi cerut să stabilesc o diferență între cei doi, aș fi fost incapabilă. Totul părea legat. Totuși, nu eram atât de oarbă, încât să nu mă îndoiesc de viitorul nostru. Și părinții lui Todd la fel. Oh, erau foarte amabili ; dar mai mult din condescendență. Am înțeles repede că mă căsătorisem cu iluziile mele și că speranțele mele

nu se vor implini niciodată. Din păcate era prea târziu. Eram la mâna lui...

Joe își aprinse țigara și ochii i se închiseră puțin din cauza fumului.

– Și acum nu vrea să te mai părăsească.

– Nu vrea ca eu să-l părăsesc, rectifică ea fără a căuta să-și ascundă amărăciunea. Orgoliul lui masculin nu o suportă, înțelegi ?

Joe nu răspunse, iar Jaclyn știa că o ascultă cu acea intensitate ce-l caracteriza.

Jucându-se cu bricheta, Joe se gândea.

Jaclyn își ridică ochii spre el și privirile li se întâlniră. Câteva secunde lumea păru că s-a oprit.

Ce însemna oare această atracție irezistibilă ? Oricum nu-și putea permite nici cea mai mică slăbiciune ! Își coborî privirea spre ceașca de cafea.

– Te-ai hotărât ce vei face ? o întrebă el după un minut.

Jaclyn privi pe fereastră. Soarele se reflecta în lac și se lăsă orbită de lumină până când îi dădură lacrimile.

– S-o iau de la capăt în altă parte... Voi construi pe o bază nouă o altă existență. Natura i-a lipsit lui Danny. Viața lui se desfășura între colegiu, lecțiile de trombon și gimnastică.

Jaclyn surâse bărbatului din fața ei.

– Trebuie să învețe să prindă broaștele și să înalțe un zmeu.

Joe se ridică. Statura lui înaltă o domina cu totul.

— Te sfătuiesc să mai ai răbdare câteva zile înainte de a lua o hotărâre. Acum mă duc la birou. Voi încerca să aflu ce vrea să facă Richardson și vă cumpăr haine pentru amândoi.

Puțin mai târziu privi cu ușurare jeep-ul ce se îndrepta spre Gallup. Dorința pe care Joe o trezise în ea o făcea să se simtă prost. Și era sigură că el își dădea seama de tulburarea ei.

Își imagina corpul ei gol lângă al lui, dulceața buzelor lui... Cum ar fi dacă i-ar simți pasiunea și dragostea ? Ar fi protector, o știa, și de asemenea îndrăzneț. Dar se îndoia că este un bărbat care s-ar angaja într-o situație durabilă.

Era un indian, un cheyenne, pe care nimeni și nimic nu-l vor impresiona vreodată. Cu el o femeie putea cunoaște pasiunea și dragostea, dar numai câteva luni. Dar ar urma un lung cortegiu de ani de singurătate.

Totuși, ar fi gata să rişte, dacă ar fi sigură că ar supraviețui acestei aventuri. Dar, bineînțeles, nu se puneau condiții în dragoste...

Strânse masa, spălă farfuriile, apoi le așeză în dulap. Îi plăcea ritualul treburilor gospodărești. Mișcările simple păreau să-i limpezească gândurile de toată durerea și tristețea pe care i le lăsase căsătoria ei cu Todd.

În timpul celor unsprezece ani, vitalitatea și bucuria ei de a trăi se atenuaseră. Astăzi, lângă Joe părea că mergea în plină lumină. Când îi surâdea avea impresia că este o floarea soarelui care-și întorcea întotdeauna fața spre soare.

Când termină se îndreptă spre poartă. Timpul era splendid. Era ciudat, uitase de mult să se intereseze de vreme.

Așa cum îi spusese Danny, marele arțar îl proteja cu umbra lui.

— Hei, mamă ! ești haioasă în cămașa asta!

Jaclyn râse cu el și se așeză la umbră. Lăsându-și picioarele în apă făcu vălurele bătând încet din ele.

— Oprește-te, ai să sperii peștii !

Distrată își observa fiul. Soarele făcea să i se vadă pistruii. Pantalonii și tee-shirtul nu erau prea curați !...

— Te distrezi ? întrebă ea.

După câteva momente ridică din umeri cu dezinvoltură.

— Da, pescuitul este ceva plăcut până la urmă.

Destinsă, Jaclyn se lungi pe pod cu mâinile sub cap și închise ochii. Mirosul lacului, al pinilor și al ierbii o linișteau. Ar fi putut rămâne aici veșnic, în siguranță.

— Mami, privește, am prins unul, strigă excitat Danny.

Dintr-un salt Jaclyn se ridică și fu lângă el.

– Învârte mulineta repede ! îl încurajă ea fără să ştie dacă asta trebuia să facă. Să nu te mişti, îţi aduc plasa.

Câteva minute mai târziu, Danny surâdea victorios. În acel moment Jaclyn ar fi dat tot ce poseda pentru a avea un aparat de fotografiat şi a-i face o fotografie.

Deodată fiul ei întrebă neliniştit :

– Ce vom face cu peştele ?

– Te-ai uitat ieri seară cum îl curăţa locotenentul Watchman ?

Danny îşi feri privirea şi întoarse capul.

– Nu.

– Ei bine, deoarece nu ştiu cum să fac, te sfătuiesc să-i dai drumul. Îi vom cere locotenentului să ne înveţe.

– Nu este decât primul peşte, spuse Danny, dar voi mai prinde şi alţii pentru a mă antrena.

– Bineînţeles, pentru a te antrena, îl încurajă ea cu un surâs.

Soarele cobora în dosul copacilor când se întoarseră la cabană. Danny nu mâncase nimic toată ziua, dar euforia şi triumful de a fi prins trei peşti, îl făcuseră să uite de foame.

Câteva zile în acest peisaj idilic şi va căuta un loc unde să trăiască.

Toată plăcerea zilei se risipi, când o văzu pe Pamela pe verandă.

Tânăra infirmieră, îmbrăcată cu blue-jeans şi o bluză subţire îi privea venind pe cărare.

Când fură destul de aproape ca să fie auzită îi salută cu amabilitate.

Jaclyn știa că în spatele acestor ochi căprui și blânzi, tânăra femeie o studia încercând să-și dea seama dacă reprezenta o amenințare pentru universul ei.

— Bună ziua, răspunse Jaclyn, ai sosit de mult ?

— Nu, de un sfert de oră. Joe și cu mine am făcut cumpărăturl pentru dumneata. El a fost reținut la biroul B.A.I. și i-am promis că va aduc hainele.

— Mulțumesc mult. Intră, am să-ți fac o cafea.

— Oh, lasă, mi-o fac singură. Cunosc locurile. In acest timp încercați lucrurile.

Se întoarse spre Danny cu un surâs profesional.

— Ce mai faci ? Iți aduci aminte de mine, nu-i așa ?

Danny dădu din cap prudent și Jaclyn îl luă de umeri afectuos.

— Este Pamela. Infirmiera care te-a examinat acum câteva zile.

Timid, întinse mâna pentru a o saluta pe infirmiera tânără, apoi toți trei intrară în cabană. Jaclyn luă punga de pe masă și se duseră în dormitor.

— Ce este acolo ? întrebă Danny curios.

Pamela ghicise măsura lui Jaclyn, alegându-i un blue-jeans foarte strâmt și o bluză de cu-

loarea piersicii. Tenişii erau cam strâmţi, dar probabil că se vor lăsa după ce-i va purta puţin.

Lenjeria de corp, o cămaşă de noapte şi un capot îi completau garderoba.

— Blue-jeansii îmi vin bine, dar sunt cam aspri, remarcă Danny.

— Nu face nimic, trebuie să-i spălăm. Cămaşa îţi vine ?

— Îmi place, dar o pot scoate acum ?

— Bineînţeles. Du-te să te joci afară dacă vrei. Cred că vei găsi licurici în seara asta.

Jaclyn îl însoţi pe verandă şi apoi intră în camera unde Pamela punea cafeaua în cești.

— Mulţumesc pentru cumpărături. Mi-e teamă că nu pot plăti acuma, dar...

— Îmi trimiţi un cec când vei putea, îi spuse infirmiera. De altfel sunt banii lui Joe.

Pamela se mişca prin cameră ca o gazelă, tratând-o pe Jaclyn ca pe o musafiră.

— Vrei lapte sau zahăr în cafea ?

— Neagră, mulţumesc.

Se aşeză la masă şi acceptă ceaşca pe care i-o întinse Pamela. Refuzând să se lase intimidată, surâse.

— Îl cunoşti pe Joe de mult ? întrebă ea.

— De când am sosit aici, acum trei ani. Joe fusese muşcat de un câine turbat.

— Ah, am auzit vorbindu-se de povestea asta.

Sprâncenele Pamelei se ridicară incredule.

— Joe ţi-a povestit ?

– Oh, pe scurt...

– Era o minciună, dar în sfârşit, de ce nu ?... Atunci ştii că a venit la clinică să fie îngrijit. Şi de atunci ne aduce regulat pe cineva : un beţiv, un derbedeu rănit într-o încăierare, cineva lovit de-o bicicletă. În sfârşit ! Trebuie să te aştepţi la orice de la el.

Surâse Jaclynei, care înţelese imediat aluzia. Ea şi Danny erau consideraţi ca doi câini rătăciţi fără zgardă, pe care locotenentul Watchman îi salvase. Nici mai mult nici mai puţin.

– Cum de-ai ajuns în această rezervaţie navajo ? întrebă Jaclyn.

– Să spunem că am vrut dintotdeauna să-i ajut pe cei defavorizaţi. Părinţii mei s-au întâlnit la Bangkok. Când s-au întors în Statele Unite s-au stabilit la Phoenix. Trăind acolo am putut vedea două lumi diferite : una cu piscine, alta alungată de pe pământurile ei şi privată de apa ce-i aparţinea ei altădată. În faţa unei astfel de nedreptăţi m-am hotărât să-i ajut pe indieni. În felul meu, bineînţeles, adică modest...

– Îţi admir hotărârea, remarcă sincer Jaclyn.

În timp ce ea aranjase florile în vase şi organizase recepţii pentru prietenii lui Todd, Pamela avusese o meserie productivă.

– Am împărtăşit acelaşi ideal cu Joe. Vreau să-i reabilitez pe indieni, să favorizez construc-

ţia de uzine, birouri, clinici în rezervaţie. Acest popor trebuie să aibă locul lui în lume.

Jaclyn o privi pe Pamela.

– Cred că te înşeli, declară ea calm. De ce indienii ar trebui să se schimbe şi să-i imite pe albi ? Cultura lor este încă pură. De ce să rişti să le-o strici ?

Cum putuse crede că ochii infirmierei erau calzi ? Deveniră dintr-o dată duri şi dispreţuitori. Buzele ei subţiri se strânseră, dar răspunseră totuşi calm şi cu amabilitate.

– Bineînţeles, nu poţi înţelege această problemă. Eşti victima culturii tale burgheze. Nu-ţi poţi da seama ce înseamnă să fii indian.

– Te înşeli, îi răspunse Jaclyn surâzând.

Pamela se ridică.

– Trebuie să mă întorc înainte de a se întuneca complet. În general rămân aici ca să nu traversez muntele.

Jaclyn înţelese imediat aluzia Pamelei, dar îşi păstră surâsul.

La uşă Pamela se opri şi o privi. Ochii îi erau întunecaţi, voalaţi de-o teamă nedefinită.

– Jaclyn, este ceva ce trebuie să înţelegi. Joe este indian. Şi-a dat seama în modul cel mai crud posibil, vrând să trăiască în lumea albilor. Este de fapt un lup solitar. Fără îndoială, i-ar fi imposibil să se întoarcă să trăiască în

acea lume, fără a se sufoca încetul cu încetul. Or eu îl vreau așa cum este.

Se întoarse rapid, fără a mai adăuga ceva, și se îndepărtă.

Mult timp Jaclyn rămase nemișcată, cu privirea în depărtare...

CAPITOLUL 6

Fascinată, Jaclyn privea mușchii lui Joe mișcându-se sub piele când își usca părul. Era prima oară când îl vedea fără inseparabila caschetă de base-ball.

Părul des era negru și strălucitor, puțin mai lung la spate. Își puse șervetul ud în jurul gâtului și părăsi veranda ducându-se în colțul bucătăriei unde Jaclyn pregătea cafeaua.

Blue-jeansii pe care-i purta îi mulau picioarele lungi și șoldurile înguste. Tulburată, Jaclyn trebui să facă un efort și să-și dezlipească privirea de la el, concentrându-se asupra trebii pe care o făcea.

Nu-l întâlnise decât de trei zile. Dar avea impresia că-l cunoaște de ani de zile. Mersul, gesturile, surâsul, toate îl deveniseră atât de familiare încât adesea era extraordinar. Această complicitate se datora, fără îndoială, circumstanțelor deosebite care-i apropiaseră.

Noaptea trecută se întorsese târziu. După plecarea Pamelei, Jaclyn își petrecuse restul serii singură cu Danny și cu licuricii.

Gândul la Joe Watchman nu o părăsise. Toate obiectele îi aminteau de el : cizmele din spatele uşii de la intrare, ţigările uitate pe-o mobilă, un arc agăţat de perete...

Turnă cafeaua într-o ceaşcă şi i-o întinse lui Joe. Degetele lor se atinseră o secundă şi Jaclyn îşi reţinu respiraţia. Prezenţa lui o tulbura atât de tare încât avea impresia că nu mai ştie ce este cu ea.

— Mulţumesc, spuse el sprijinindu-se de masă.

Joe era aşa de aproape de ea, încât avu impresia că spaţiul se micşorase. Dacă va încerca să treacă prin faţa lui, îl va atinge obligatoriu... Îi auzea el oare inima bătându-i în piept ?

Evită să-l privească şi strânse tare ceaşca în mână pentru a împiedica degetele să mai tremure...

— Ai obţinut informaţii despre Todd ? întrebă ea.

Faptul că vorbea despre fostul ei soţ ar fi trebuit s-o aducă la realitate. Totuşi, nici chiar sărmanele amintiri ale căsătoriei nu reuşeau să şteargă atracţia pe care locotenentul Joe Watchman o exercită asupra ei.

— După cele ce-am aflat, nu este nimic nou. Nici F.B.I.-ul, nici B.A.I.-ul, nici poliţia rutieră...

Joe îi surâse.

— Nici şeriful din Window Rock, nici poliţia navajo nu au fost contactaţi.

– Asta nu înseamnă că Todd nu ne caută. I-a cerut desigur unuia dintre *prietenii* lui să răscolească tot New Mexico.

– Are motive să creadă că te vei întoarce în locurile copilăriei ? Crezi că-şi poate imagina că te ascunzi în rezervaţia navajo ?

– Se gândeşte la toate. Nimic nu-i scapă. Sper doar un lucru : ca după eşecul de la Kaibeto să abandoneze căutările.

– Poate a renunţat să ţi-l mai ia pe Danny, îi sugeră el încet.

Ea dădu din cap cu atâta vehemenţă încât părul dansă în jurul ei.

– Nu-l cunoşti pe Todd, nu suportă să piardă.

Din nou simţi cum o cuprinse groaza. De la vizita Pamelei simţea o durere în piept, ca şi cum o ameninţare ar fi plutit asupra ei. Şi dacă Pamela se hotăra să anunţe autorităţile de prezenţa ei aici ?

Jaclyn îşi dădea seama că nu era raţională. Dar teama îi deforma viziunea asupra realităţii. Ea care era atât de pragmatică, logică şi raţională, nu putea fi atât de îngrozită în faţa acestei încercări ! Dar cum ar putea reacţiona la rece când viitorul fiului ei era în joc ? Nu putea avea încredere în nimeni şi nu putea să conteze decât pe ea.

Încordată, îşi puse ceaşca în chiuvetă şi dădu drumul la apă.

— Locotenente Watchman... Joe, am putea să ne ducem la Gallup, Danny și cu mine, astăzi ? Aș dori să-mi recuperez mașina.

În spatele ei, vocea gravă a lui Joe răsună calmă, implacabilă.

— Vrei să fugi din nou, Jaclyn ?

Ea privi pe fereastră. În curând va veni toamna. Îl zărea pe Danny pe ponton pescuind liniștit. Încet, își întoarse fața spre Joe.

— Nu, răspunse ea cinstit. Nu-i pot impune din nou asta lui Danny. Dar vreau să fiu gata. Mă simt în siguranță aici. În sfârșit, când ești aici.

— De ce ?

— Pentru că...

Fraza rămase neterminată și Jaclyn simți cum o cuprinde confuzia.

Ochii gri ai lui Joe, care o fixau cu insistență, o tulburau.

— Noi, indienii, suntem niște oameni de-abia civilizați, spuse el cu o voce dură.

— Nu cred, răspunse ea. Orice ai spune, eu mă simt în siguranță cu dumneata.

Fața lui Joe era marcată de exasperare. Cu un gest rapid își dădu la o parte părul de pe frunte.

— Nu știu care din noi doi este mai nebun?

— Atunci ești de acord să ne duci în oraș ?

— Ne vom duce să căutăm mașina, după ce-mi voi termina rondul.

Era destul de aproape de ea, pentru ca Jaclyn să-i vadă pupilele dilatându-se. Simți că amețește. Dar era așa de mulțumită de răspunsul lui că bucuria compensă amețeala ei subită.

– Mulțumesc, mă duc să-i spun lui Danny.

Lângă lac Danny încerca să bată recordul fabulos de cinci pești.

– Uită-te, spuse el văzând-o apropiindu-se.

Cu mândrie, ridică găletușa în care se aflau deja trei păstrăvi.

– Este formidabil. Dar de data asta va trebui să-l privești pe locotenentul Watchman cum îi pregătește. Până atunci ne vom duce în oraș astăzi.

– Cu el ? întrebă el strâmbându-se puțin.

– Da, cu el, răspunse ea puțin iritată.

Animozitatea fiului față de Joe începea s-o îngrijoreze. De obicei nu era așa de nepoliticos.

– Danny, grăbește-te, Joe nu așteaptă.

Un sfert de oră mai târziu, când mașina cobora, se uită pe furiș la fiul ei. Stătea tăcut pe bancheta din spate. Evident îl considera pe Joe ca o amenințare... „Ca și Pamela pentru mine", se gândi ea.

La radio, muzica country-western alterna cu anunțurile publicitare, Joe întoarse butonul până dădu de o voce guturală care vorbea întâi în engleză, apoi în apache.

Discret, Jaclyn îi aruncă o privire. Conducea foarte sigur de el pe drumul râpos care se întindea de-a lungul canionului.

– Dacă eşti cheyenne, cum de-ai învăţat navajo ?

Joe surâse şi Jaclyn avu impresia că soarele răsărea din nori.

– Nu am avut de ales. Dar nu vorbesc aşa de bine cum aş vrea.

– Bunicul mi-a spus c-a avut nevoie de şapte ani până să se facă înţeles.

– Cum de-a ajuns într-o rezervaţie ? Era misionar ?

– Ah, nu, deloc, era alcoolic. A venit în singurul loc unde era sigur că nu va găsi un pahar de alcool pe o rază de zece kilometri.

Multe luni după moartea lui, Jaclyn fusese incapabilă să se gândească la el fără să plângă. Chiar şi azi îi era greu să-i evoce amintirea Schimbă imediat subiectul.

– Ce trebuie să faci azi ?

– Trebuie să trec pe la birou să verific mesajele. Este una din sarcinile agenţilor rezidenţi.

– Agenţi rezidenţi ? întrebă ea.

– Avem un statut deosebit. Suntem lăsaţi liberi pentru a ne organiza munca într-un sector determinat, cu un minimum de controale.

– Ce te-a făcut să părăseşti F.B.I.-ul ? Disciplina prea strictă ?

– Da. Dar am fost şi încurajat s-o fac. Directorul departamentului administrativ mă considera prea subversiv.

– Nu mai spune ! Şi avea motive să se plângă ? întrebă ea puţin ironică.

– Ei bine, fusesem însărcinat să urmăresc un soldat dezertor din războiul din Vietnam. Cel mai ciudat era că acest om fusese decorat pentru eroismul lui pe front. Fusese trimis acasă în permisie. Nu a ajuns niciodată. În următorii treisprezece ani îşi făcuse o nouă viaţă în Oklahoma.

Eu am sosit cu misiunea de a-l aresta. Timp de două săptămâni l-am urmărit pe el, pe soţia lui, pe cei trei copii, pe prietenii lui.

Se întrerupse pentru a-şi scoate o ţigară din buzunar şi a şi-o aprinde.

– Atunci am preferat să închid ochii şi să le permit, lui şi familiei lui, să părăsească statul.

Jaclyn surâse.

– Îmi imaginez uşor reacţia şefului tău.

– L-am enervat cumplit când i-am explicat că Biroul nu era decât mijlocul de a-mi câştiga existenţa şi nu o vocaţie divină. După ce-am distrus astfel imaginea F.B.I.-ului, am considerat că este preferabil să-i prezint demisia.

– Munca îţi displăcea atât de mult ?

– Să spunem că nu-mi place să fiu tratat ca un pion de care te serveşti când o hotărăsc instanţele superioare.

B.A.I.-ul ocupa o clădire de două etaje şi biroul lui Joe Watchman era despărţit de celelalte cu un perete de sticlă. De acolo puteai vedea secretarele şi pe ceilalţi funcţionari pe culoar.

O hartă a rezervaţiei era agăţată pe un perete. In timp ce Joe examina mesajele şi telexurile, Danny observa fascinat un bărbat care se ducea să-şi ia o băutură dintr-un distribuitor automat. O replică perfectă a unui cow-boy de rodeo, purta cu prestanţă o pălărie Stetson, o cămaşă în carouri, o centură a cărei cataramă de argint strălucea şi o pereche de cizme cu vârful ascuţit... La şold avea un pistol ce ieşea din toc.

– Este tot un agent B.A.I. ? întrebă el încet.

– Nu ştiu, răspunse Jaclyn.

Joe îşi ridică privirea de pe hârtii.

– Da, este unul nou, le confirmă el. Îi recunoşti imediat. Merg ca John Wayne parcă sunt la paradă şi se fâţâie peste tot mândri de puterea lor. Toţi încep aşa. Şi eu... Dar în curând te plictiseşti de această mascaradă.

– Şi tu ai un pistol ? întrebă Danny subjugat.

Joe deschise un sertar al biroului şi scoase o armă.

– Da, dar vezi, este gol, spuse arătându-i încărcătorul.

O strâmbătură dispreţuitoare se desenă pe buzele lui Danny care-şi îndreptă din nou pri-

virea spre cow-boy. Jaclyn îi aruncă o privire neliniştită lui Joe, dar expresia lui era de nedescifrat.

După ce-şi puse un mesaj în buzunar, Joe se întoarse spre ea.

— Să mergem. Nu ne vom opri decât în două-trei locuri astăzi.

Bazarul Billy Baca fu prima oprire. Căruţe, măgari şi vechi camionete erau garate în faţa clădirii lungi. Se vindeau de toate : unelte, şei, saci cu fasole, cu făină...

Acest gen de bazar îi era familiar lui Jaclyn, dar era cu totul nou pentru Danny care făcuse nişte ochi mari neîncrezători.

În spatele tejghelei, Billy Baca, un navajo tipic, îl aştepta. Avea părul lung, ca bătrânii, prins la ceafă cu un şiret de piele. Datorită companiei americane Peabody Coal, care prospecta în regiune, afacerile sale erau prospere.

— Ce s-a întâmplat, Billy ? îl întrebă Joe.

— Cunoşti mina de la Cactusul Înalt, la cinci kilometri de aici ?

— Cea pe care Peabody a închis-o luna trecută ?

— Da, aceea. Ei bine, George Blacksheep este furios că a fost dat afară. S-a instalat în interiorul minei şi ameninţă că va trage asupra primei persoane ce va îndrăzni să se apropie. Este închis acolo de trei zile şi mi-e teamă să nu rănească vreun copil prea curios.

– Aţi anunţat poliţia regională ? O astfel de afacere este de competenţa jurisdicţiei din Begay.

– Nu, nu... mormăi Billy. Ştii bine că nu se deranjează ei pentru un indian care protestează împotriva birocraţiei albilor.

– Bine. Voi vorbi cu George.

Joe îl privi pe Danny.

– Ce zici să te duci să mănânci o îngheţată ?

– Da, este o idee foarte bună, aprobă Jaclyn.

– Billy, dă-mi două cutii cu bere şi două pahare cu sifon, spuse Joe, întorcându-se spre indian.

Fără prea multă tragere de inimă indianul puse pe tejghea cele cerute.

– Cine va plăti ?

– Trece totul în contul meu, spuse Joe îndreptându-se spre uşă.

Bându-şi sifonul, Jaclyn se plimba prin bazarul care era în acelaşi timp şi bancă şi poştă. În sfârşit găsi ce căuta : camera unde erau obiectele amanetate. Aici indienii îşi aduceau obiectele de valoare pentru a obţine credite. Turcoaze, brăţări de aur şi argint purtând numele proprietarului erau agăţate pe nişte panouri de lemn. Acest etalaj îi amintea de copilăria ei, când petrecea ore în şir admirând bijuteriile indiene.

După trei sferturi de oră Joe se întoarse în bazar.

– George și cu mine am încheiat un acord, îi explică el lui Billy. A hotărât să se întoarcă acasă la el. Cred c-ar fi bine să trimiți un sac de fasole roșie acasă la el. Soția lui are nevoie pentru a-și hrăni copiii.

– Cine va plăti ?

Joe surâse cu amabilitate.

– Pune-le în contul meu...

– Toate sarcinile B.A.I. sunt atât de ușoare ? întrebă Jaclyn când plecară.

– Doamnă Richardson, ați fost cazul cel mai dificil până acum.

– Îmi dau seama. Unde mergem acum ?

– În marele parc federal Recher Rouge, la est de Gallup. După-amiază trebuie să aibă loc inaugurarea festivalului anual intertribal indian. Vreau să verific că totul se va desfășura calm. Poliția navajo va fi prezentă acolo și suntem în raport cu ea.

– Îmi aduc aminte c-am fost de mai multe ori la acest festival cu bunicul.

Ceea ce uitase Jaclyn era mulțimea care venea la această sărbătoare. Danny îi găsea pe indieni fascinanți. Un clown de rodeo care jongla cu niște mingi colorate îi atrase în mod deosebit atenția. De asemenea era fascinat de o fetiță îmbrăcată în costumul tradițional de ciobăniță din piele subțire și brodat cu perle.

Mai departe, niște dansatori care soseau unul după altul, purtând măști de vultur în culori strălucitoare, atraseră privirea lui Danny. Asurzitoare, tobele răsunau în aer, acompaniate de sunetul flautelor.

Un cerc se formă în jurul unui solist. Brațele dansatorilor, acoperite de pene, se întindeau ca niște aripi, clopoțeii de la mocasini sunau la fiecare pas, scandând ritmul dansului.

După acest spectacol care-l impresionă foarte mult pe Danny, își continuară plimbarea, descoperind un rodeo, jocuri.

Joe se oprea din când în când și vorbea cu diferite cunoștințe. Jaclyn observă că ochii îi erau mereu în alertă, pândind cel mai mic incident.

Observă și privirile admirative pe care i le adresau tinerele indiene. Și cum putea fi altfel ? Nu era oare cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise ?...

Mai multe standuri expuneau obiectele artizanatului indian. Covoare, bijuterii, broderii și coșuri de răchită atrăgeau o mulțime curioasă.

— Joe !

Strigătul de bucurie al fetiței îi opri brusc. Când Jaclyn se întoarse, o recunoscu pe Oracle, însoțită de Tessa. Amândouă surâdeau îndreptându-se spre Joe.

— Bună ziua, spuse Joe, aplecându-se spre ele.

Într-un elan Gracie îl luă de gât. Ochii negri ai Tessei se îndreptară spre Danny şi un surâs stingher apăru pe buzele băiatului.

– Unde este bunica voastră ? întrebă Joe.

Gracie arătă spre un stand în spatele lor.

Într-adevăr Martha era aşezată pe un taburet lângă o cuvertură pe care se aflau operele ei : perne, covoare.

– Hai să vedem dacă Martha şi-a recuperat brişca şi măgarii, îi propuse Joe lui Jaclyn. Cu naturaleţe o luă de cot şi o conduse prin mulţime. Acest gest o tulbură în mod curios. Îşi aduse aminte cum o îmbrăţişase pasional dar cu multă tandreţe. Propria-i senzualitate părea să i se trezească în contact cu acest bărbat. Noutatea acestor emoţii o speria puţin...

Când îi recunoscu, bătrâna indiană le surâse şi i se adresă lui Joe în navajo. Acesta începu să râdă înainte de a se întoarce spre Jaclyn.

– Martha vrea să ştie dacă vrem să cumpărăm o cuvertură de căsătorie pentru noi...

– Ce i-ai răspuns ?

Faţa lui Joe era încă amuzată, dar ochii i se întunecară.

– Că nu cauţi un soţ...

Şi el nu căuta o soţie, îşi spuse ea lăsând ochii în jos incapabilă să-i suporte privirea prea vie.

– Mona şi Lisa s-au întors acasă cu brişca ? întrebă ea.

Joe traduse întrebarea și Martha surâse.

– *Yabetcha* !

În timp ce Joe vorbea cu Martha, Jaclyn privea mai atentă cuverturile și covoarele pe care bătrâna le țesuse. Stofele erau strălucitoare și foarte colorate, îngemănând roșul, galbenul și turcoazul.

Țesătura era admirabilă, recunoscu Jaclyn. Covoarele navajo meritau aceleași aprecieri ca cele persane.

– Cât ? o întrebă pe Martha, ridicând unul din covoare.

– Treizeci de dolari, dar pentru dumneata douăzeci și cinci.

Jaclyn nu avea mai mult de trei dolari în buzunar. Altfel l-ar fi cumpărat imediat. În raport cu calitatea lucrului era un preț derizoriu.

– Joe, spune-i că într-o zi voi reveni și-i voi cumpăra vreo zece. Și precizează că-mi țin întotdeauna promisiunile.

Gracie și Tessa vrură să-l ia cu ele pe Danny la parada ce urma să înceapă peste o jumătate de oră. Nici pentru o oră, Jaclyn nu vroia să se despartă de fiul ei. Știa că-și face prea multe griji și că Martha îl va supraveghea ca pe nepoatele ei. Privirea lui Joe o asigură și se lăsă convinsă să-l lase să plece.

Umbra crepusculului începu să se lase peste oraș, când Joe se opri în fața unui stand să cumpere porumb copt.

– Am impresia că trăiesc pe spinarea generozității dumitale, spuse ea luând știuletele pe care i-l întindea.

– Oh, am intenția ca într-o zi să cer înapoi ce-mi datorezi.

Răspunsul lui o luă pe nepregătite, dar nu atât cât gestul ce-l făcu trecându-i un deget pe buze. Mângâiere neașteptată ce păru că-i inflăcărează simțurile. Îi spuse că are mustaț pe buze, dar mângâierea fusese de o senzualitate tulburătoare.

Când se opriră să privească ceea ce un alb numea *un dans squaw*, o tânără indiană încercă să-l atragă pe Joe în cercul dansatorilor. Conform obiceiului femeile alegeau un cavaler și se legau de el cu o centură de pânză colorată.

Respingând avansurile frumoasei indiene, Joe surâse, dădu din cap în semn de negație și i se adresă în navajo :

– Ce i-ai spus ? întrebă Jaclyn a cărei curiozitate fusese trezită.

– Că sunt în timpul serviciului.

Stelele luceau deja când Joe se opri puțin mai departe, lângă Chapter House, o clădire mare în mijlocul unei piețe. Într-un hol luminat splendid, un tânăr vindea tichete de intrare. Intrară într-o sală mare unde evoluau cupluri de dansatori.

În penumbră Jaclyn o recunoscu pe Pamela care dansa cu un bărbat de vreo patruzeci de

ani. Şi ea îi zări, căci îndată ce se termină dansul, veni în întâmpinarea lor.

Îi salută pe rând, dar privirea i se opri pe Joe.

— Marshall ! exclamă Joe, strângând cu căldură mâna bărbatului care o însoţea pe Pamela. Nu te-am văzut de mult timp !

— Ţi-l prezint pe Marshall Lawrence, directorul Agenţiei Navajo pentru B.A.I. la Tuba City.

Jaclyn îşi dădu seama că Joe omisese cu bună ştiinţă să-i pronunţe numele în faţa acestui om. O lăsă pe ea să judece.

— Figura dumneavoastră nu-mi este necunoscută, remarcă Marshall Lawrence, încruntându-şi sprâncenele. Ne-am mai întâlnit deja ?

Imediat, amintirile o năpădiră. Marshall îl vizitase pe bunicul ei de fiecare dată când vreo afacere cerea prezenţa unui reprezentant al legii.

Era un om încântător, dar în seara asta nu putea să riște de-a fi recunoscută.

— Nu, nu cred, răspunse ea surâzând.

Deodată se întoarse spre Joe.

— Îmi place acest cântec, vrei să dansăm ?

Timp de-o clipă îl fu teamă să nu-i răspundă şi ei că este în timpul serviciului. Dar ochii lui închişi o asigurară că înţelesese.

Antrenând-o în mijlocul celorlalţi dansatori, o luă în braţe. Deodată ea se simţi extraordinar de bine, şi-l privi. Ochii lui de vânător o priveau intens. Surâsul de politeţe care-i flu-

tura pe buze dispăru când el o strânse mai tare în braţe.

Forţa senzaţiilor care o năpădiră deodată o făcură să se clatine.

Avea impresia că rămăsese timp de treizeci de ani ca o floare de cactus în nisip, aşteptând această clipă fermecată când va înflori în sfârşit.

Şi acum, prea târziu, îşi deschidea petalele pentru acest bărbat, un indian, dintre cei ce făcuseră din copilăria ei o perioadă de singurătate şi tristeţe. Un bărbat ce nu va putea trăi niciodată în lumea ei, tot aşa cum nici ea n-ar fi putut trăi într-a lui...

CAPITOLUL 7

Lama cuţitului strălucea în soare. De pe verandă Jaclyn îl observa pe Joe cum curăţa un peşte pe ponton. Danny era aşezat la câţiva metri de el, aparent foarte ocupat cu pescuitul. Dar putea paria că-l observa pe Joe pe furiş.

Fără îndoială Joe stătea în aşa fel încât Danny să-i poată urmări fiecare gest. Era un fel foarte subtil de a-l învăţa pe Danny ce dorea, fără a-l obliga să-l întrebe.

După ce termină, Joe aruncă ultimul peşte în găleţica de lângă el. Era gol până la jumătate şi apa albastră reflecta soarele pe spatele lui lat şi musculos.

Dându-şi seama de direcţia pe care i-o luau gândurile Jaclyn îşi înghiţi cu greu saliva, pradă unei dorinţe arzătoare.

Cu găletuşa în mână Joe se îndreptă spre cabană. Urcă cele câteva trepte ale verandei, conştient de prezenţa Jaclynei. Dar el nu-şi pierdea vremea în discuţii inutile, Jaclyn o ştia bine.

După ce lăsă găletușa în fața ușii se îndreptă spre butoiul plasat în colțul verandei, sub marele cedru și în care se aduna apa ploii. Își spălă mâinile și-și stropi fața.

Privindu-l Jaclyn simți cum i se usucă gâtul ; niciodată nu mai simțise această dorință puternică și irațională.

Joe veni lângă ea. Privirile li se întâlniră.

Își întinse brațul în spatele ei pe speteaza băncii, fără a o atinge și Jaclyn își dădu seama că niciodată Joe nu va face acel gest pe care-l aștepta de la el.

— Îmi place mult aici în munți, spuse ea pentru a domoli tensiunea ce-o simți crescând între ei. Aerul este așa de proaspăt încât poti simți mirosul fiecărei specii de arbori... Aici am impresia că sunt eu însămi.

— Trebuie să trag concluzia că înainte nu erai de oc ?

Se gândi un moment înainte de a răspunde cinstit.

— Da, din păcate. Trebuia să joc mai multe roluri. Eram pe rând soția lui Todd, apoi stăpâna casei care primea invitații și clienții, adesea sfătuitoarea lui când trebuia să încheie afaceri importante... Încetul cu încetul ochii mi s-au deschis și mi-am putut da seama de felul în care manipula oamenii, cu o lipsă de bunătate evidentă. Afacerile lui nu erau deloc ilegale, dar tăcând, mă asociam escrocheriilor lui și deveneam un membru al clanului său.

– Clanul său ?

– Da, toți *prietenii* care se îmbulzeau în jurul lui pentru a primi ceva firimituri din puterea lui. Oameni care-i aprobau toate acțiunile... Adevărate marionete...

Joe surâse, dar surâsul lui nu o liniști pe Jaclyn. Spunea prea mult cât o înțelege de bine și cum vrea s-o cunoască mai mult.

– După atâta timp vinovăția îți apasă încă umerii. Nu este rezonabil...

Cu tandrețea lui atât de simplă Joe o emoționă profund. Își întoarse privirea, vulnerabilă.

– Poate. Dar durerea și culpabilitatea sunt favorabile sterilității vieții mele.

– Lăsând toate astea în urma ta, te eliberezi și de el, să nu uiți asta.

Încet îi atinse părul și-i ridică fața spre el. Nemaiputând să scape, îi susținu privirea. O cuprinse o emoție intensă, ca și cum Joe s-ar fi infiltrat în adâncul ei.

Incapabilă să mai suporte acest supliciu, se ridică.

– Joe... murmură ea.

Cu un gest ușor pe buze o făcu să tacă...

– Omul alb vorbește întotdeauna prea mult, murmură el pe un ton enigmatic.

Jaclyn reuși să surâdă.

Nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă dintr-odată Joe nu s-ar fi ridicat brusc în picioare privind fix drumul.

Urmărindu-i privirea văzu un nor de praf care se apropia.

Joe îi făcu semn să rămână unde este şi coborî poteca pentru a ieşi în întâmpinarea vizitatorului.

Jaclyn îşi simţi pulsul accelerându-i-se. În ciuda căldurii de după-amiază, se simţi deodată înghețată.

Primul gând fu să se ascundă în pădure cu Danny. Dar ştia că putea conta pe Joe pentru a-i proteja.

Auzi maşina urcând poteca, apoi vocea unui bărbat. Zări imediat o siluetă şi se încordă recunoscându-l pe Marshall Lawrence.

Forţându-se să rămână calmă, luă din nou loc pe bancă şi încercă să se destindă. Joe nu l-ar fi lăsat să vină pe Marshall Lawrence dacă ar fi constituit o ameninţare pentru ea. Cu toate astea, o teamă iraţională puse stăpânire pe ea.

Lawrence urcă acele câteva trepte şi se opri, sprijinindu-se de-un stâlp al verandei cu faţa spre bancă. O luminiţă maliţioasă îi strălucea în ochi, dublată de o mare tandreţe.

– Acum îmi aduc bine aminte de dumneata. Eşti Jaclyn Dobson şi ultima oară când te-am văzut aveai codiţe şi pistrui.

Prudentă, îl privi pe Joe. Sprijinit de balustrada verandei îl privea cu atenţie pe amândoi.

– Nu te teme, răspunse el întrebării ei mute. I-am explicat lui Lawrence circumstanțele prezenței tale aici.

Răsuflă ușurată și se aplecă ușor pentru a-și pune o mână pe brațul lui Lawrence.

– Sunt dezolată că te-am mințit. Îmi este atât de teamă să nu-l pierd pe Danny, încât nu am încredere în nimeni, înțelegi ?

– În afară de Joe, surâse el. Sunt totuși un vechi prieten.

Pe ascuns îl privi pe Joe. Acesta avea ochii pe jumătate închiși și o studia printre gene.

– Da, dar Joe a fost aici când am avut nevoie de el. Cum de m-ai găsit ?

– Ei bine, am insistat puțin pe lângă Pamela până când aceasta mi-a dezvăluit ascunzătoarea. Dar îți jur că nu voi vorbi cu nimeni.

Danny apăru printre copaci. După prezentările de rigoare, Lawrence Marshall fu invitat la masă. Jaclyn fu bucuroasă de prezența lui care alunga momentan tensiunea dintre ea și Joe.

În timp ce Joe frigea păstrăvii, Marshall curăța cartofii, iar Jaclyn făcu o salată cu toate ingredientele ce le putu găsi.

– Mă duc să deschid fereastra. Este preo cald.

Fereastra era puțin înțepenită, dar până să-i ceară ajutorul Joe fu în spatele ei. Trecându-și brațele de-o parte și de alta a corpului ei, se sprijini de ea pentru a deschide fereastra. Câte-

va secunde avu impresia că totul se învârteşte cu ea.

Când se îndepărtă, mâna Jaclynei întârzie pe braţul lui.

Aerul serii înmiresmat intră în cameră dându-i Jaclynei un fel de linişte. Dacă Lawrence observase ceva, nu lăsă să se vadă nimic. Încercă să-i aducă aminte de antecedentele copilăriei ei, când o surprinsese fumând în spatele hangarului.

– Îmi aduc aminte că miroseai a fum şi că faţa îţi era de un verde impresionant.

Jaclyn râse aducându-şi aminte.

– Trei fete navajo mă provocaseră. Tot timpul mă sâcâiau şi învăţasem că cea mai mică slăbiciune mă pierdea. Nu mă puteam, totuşi, lăsa tratată ca o laşă, nu-i aşa ?

Danny, aşezat în fotoliu, asculta foarte atent, bucuros că putea descoperi acest aspect neprevăzut al mamei sale.

– Danny, dacă te-ai duce să mai aduci licurici ?

– Oh, nu. Am înţeles, să ştii. Mă trimiţi afară ca să nu aud prostiile pe care le făceai când erai mică.

Jaclyn surâse. Bineînţeles, avea dreptate. Dar copilăria ei era formată dintr-o suită de istorioare care nu erau toate la fel de amuzante.

– Nu are importanţă. Du-te după licurici.

După câteva proteste de formă, ieşi.

De câteva ori îi văzu umbra în dreptul verandei, când fugea după licurici.

La sfârşitul mesei buna înţelegere domnea între cei patru, poate datorită şi luminii vrăjite pe care o aruncau licuricii închişi într-un borcan în mijlocul mesei.

Marshall îi povestea lui Danny întâmplări amuzante din rezervaţie. Ele îi aminteau lui Jaclyn pe cele ale bunicului ei. Joe fuma ascultând atent, neintervenind decât rareori în discuţie.

Marshall plecă devreme, cu toate că Joe îl invită să rămână peste noapte în cabană.

– Nu, într-adevăr, nu pot. Mâine încep devreme.

După plecarea lui, Danny dădu drumul licuricilor, apoi se duse să se culce, obosit. În timp ce Danny se pregătea să se culce, Jaclyn îl auzi pe Joe strângând vesela de pe masă. După ce Danny adormi, Jaclyn veni şi ea în bucătărie. Lanterna forma un cerc luminos aurit, ce crea o atmosferă caldă şi intimă.

Deodată i se păru că spaţiul devenise prea strâmt, Joe prea înalt şi ea prea mică...

– Lasă-mă să te ajut, îi propuse ea luând o cârpă să şteargă farfuriile.

– Desigur nu pot să refuz o ofertă atât de generoasă, spuse el surâzând.

Erau așa de apropiați unul de celălalt încât ar fi putut să-i scoată cascheta și să-și bage degetele în părul lui.

Pe măsură ce treceau zilele, promiscuitatea lor devenea din ce în ce mai greu de suportat. După câteva minute, el fu cel ce rupse tăcerea.

— Nu ai avut nici o dificultate să vorbești cu Lawrence Marshall adineauri. Eu îți produc teamă ? întrebă încet. Dacă-mi aduc aminte cum îți apărai fiul acolo, în deșert, n-aș spune că ești o natură temătoare...

— Era diferit. Dar este adevărat că nu mă simt în largul meu în prezența ta.

Ea îl privi pe furiș, tulburată.

— De ce ? Pentru că sunt indian ?

— Nu. Deoarece... Nu știu exact...

Privirea lui Joe era caldă și Jaclyn se destinse încet.

— Ai suferit pentru că a trebuit să trăiești cu indienii navajo, nu-i așa ?

Jaclyn dădu din cap. Nu-i era ușor să vorbească despre copilăria ei, dar consideră că acest subiect era mai sigur decât cel al sentimentelor ei pentru el.

Încet, începu să vorbească, alegându-și cuvintele.

— Foarte mult. Adesea copiii indieni își băteau joc de mine, mă țineau la distanță. Mă simțeam urâtă pe lângă ei. Pielea lor era bronzată, lucioasă, eu nu aveam culoare. Uram

faptul că eram o străină şi eram nerăbdătoare să cresc pentru a putea pleca în sfârşit de acolo. În acelaşi timp eram nenorocită că trebuia să-l părăsesc pe bunicul.

— Şi azi ai revenit, spuse el calm.

Când mâna lui Joe îi îndepărtă o şuviţă de păr căzută pe frunte, o trecu un fior.

Încet, degetele lui alunecară pe ceafă, apoi pe linia gâtului. Inima Jaclynei bătea să-i spargă pieptul. Din cauza copilăriei ei singuratice, rămăsese foarte timidă şi nu-l cunoscuse decât pe Todd Richardson.

Şi totuşi Joe Watchman o tulbura, era inutil s-o nege. Îşi simţi obrajii roşindu-se, şi când degetele lui îi întârziară pe obraz, tremură.

— Da, dar nu voi rămâne, Joe.

Joe îşi ridică cealaltă mână şi degetele atinseră sânul prin ţesătura puloverului.

— Ştiu... Ştiu şi că-mi place prezenţa ta, Jaclyn. Îmi place să te ating, dar nu cred că mă voi putea opri aici.

O mare tandreţe strălucea în fundul ochilor verzi. Ar fi fost atât de simplu să-şi lase capul pe pieptul lui, se gândi ea.

— Du-te să te culci, spuse el, voi termina singur la bucătărie.

Încet, Jaclyn se întoarse şi dispăru în cameră, încercând din greu să-şi stăvilească emoţiile care-i şopteau să rămână...

Vechea canapea nu prea era confortabilă, şi bombăni Joe încet. Picioarele o depăşeau cu

mult şi sfârşi prin a se lungi pe jos. Ar fi trebuit să doarmă afară, direct pe pământ, în comuniune cu natura. Pierduse acest obicei. Dar atâta timp cât Jaclyn va fi aici cu fiul ei...

Fiul ei... Copilul îl detesta şi ochii lui albaştri nu ascundeau animozitatea de fiecare dată când îl priveau. Şi totuşi Joe ştia că iubeşte acest copil hotărât, încăpăţânat, bătăios, şi care, în ciuda tatălui lui, va reuşi în viaţă.

Joe se gândi deodată la tatăl său şi la cât îl iubise. Dar şi la felul cum părinţii lui se distruseseră unul pe altul... Ar fi vrut să poată alunga aceste amintiri atât de dureroase.

O altă imagine luă locul acestora... Jaclyn pe jumătate goală... Descoperise în ea o leoaică mândră şi de neimblânzit care-şi proteja puiul. Dar şi o femeie sensibilă şi la fel de proaspătă ca un copil ce surâde în faţa clownului de la rodeo. Râsul ei îl urmărea ca un parfum tenace.

Dar a se angaja cu o femeie ca ea, însemna să-şi schimbe radical felul de viaţă. Dar, de fapt, de ce trăia aşa singur, în deşert ? De ce nu lucra cinci zile pe săptămână într-un birou climatizat ? De ce nu avea vreo şase costume de haine în dulap, cărţi de credit şi două săptămâni de vacanţă pe an ?

Pentru că era incapabil. Era foarte simplu

Timp de patru ani evitase erorile acestei vieți sufocante. Doar nu era să cadă din nou în aceeași capcană ?

Furios din cauza direcției pe care o luau gândurile lui, se întoarse pe spate și-și puse mâinile sub cap. Ar fi putut foarte bine să doarmă în apartamentul lui din Gallup. Atunci de ce făcea acest drum de-o oră și jumătate zilnic până la această cabană fără confort ?

Pentru că ea îi spusese că se simte în securitate când se afla acolo.

Joe Watchman, nu prea poți să te minți singur. Faci acest drum zilnic doar pentru că vrei s-o vezi în fiecare seară...

În curând ea va pleca. Va avea atunci tot timpul să stea în apartamentul lui din Gallup, care era tot așa de puțin însuflețit ca și cabana, fără Jaclyn.

Aerul nopții era puțin răcoros și un curent de aer rece se fofilă pe sub ușă.

Afară, un fulger brăzdă cerul negru. Vântul bătu în ferestre.

Tunetele începură să bubuie și imediat fu în alertă. Sunete slabe îl atraseră atenția. Recunoscu gemetele unui coșmar. Și el traversase o perioadă dificilă în adolescență, fiecare noapte fiindu-i populată cu vise atroce.

Acum, uitase cum se plânge.

Sărind în picioare aprinse lampa apoi înaintă spre dormitor.

Întredeschizând uşa rămase pe prag scrutând întunericul până distinse patul.

Danny dormea dus. Şi Jaclyn părea că doarme, dar mâinile i se crispau nervos şi capul i se mişca de la stânga la dreapta. Ghemuită sub cearşaf părea atât de fragilă...

Îngenunche lângă pat, atent să n-o trezească prea brusc. O mângâie pe obraz şi pe frunte şi-i murmură la ureche. Cuvinte cheyenne îi veneau pe buze, cuvinte pe care spera că ea nu le va înţelege.

Vocea blândă atinse inconştientul lui Jaclyn. Încet pumnii i se descleştară, respiraţia deveni regulată şi faţa i se destinse, încetul cu încetul.

O şuviţă de păr îi căzuse pe frunte. Dacă se apropia puţin o va putea îndepărta suflând-o. Nu se putu abţine şi-şi apropie gura de buzele-i întredeschise. Erau dulci şi-i răspunseră instinctiv la sărut.

Unde era autodisciplina pe care fiecare indian o învăţa în copilărie ? Cu un efort suprauman îşi regăsi controlul şi-şi ridică capul.

Sub lumina lunii pielea ei părea palidă şi buzele aveau culoarea unei petale de trandafir. Jaclyn suspină, apoi ochii i se deschiseră şi pleoapele ei se zbătură de câteva ori.

– Am avut un coşmar ?

– Da.

Îşi ascunse capul la pieptul lui şi genele ei pline de lacrimi îi atinseră pielea.

– Oh, Joe... Era teribil... Todd... ne urmărea. Incercam să fug dar nu puteam. Danny era așa de greu în brațe...

– Sst... Totul s-a terminat acum.

Totul se sfârșise, el era acolo, din nou, s-o reconforteze...

Danny se mișcă, perturbat în somn. Joe o luă pe Jaclyn în brațe și o duse în camera vecină.

Se așeză pe canapea și începu s-o legene. Suflul Jaclynei era prea cald lângă gâtul lui și părul ei prea mătăsos pe fața lui. Lumina lămpii arunca raze aurii pe pielea ei. Afară tunetele continuau și ea se ghemui și mai tare în brațele lui.

Din fericire Jaclyn va pleca în curând. Poate peste o săptămână... Nu trebuia să-și mai impună mult timp acest efort supraomenesc pentru a se controla.

Dar va reuși el oare să se domine, acum când sentimentele îi deveneau din zi în zi mai puternice pentru a se lăsa închise ?

– Joe ? murmură ea.

– Da.

– De ce nu te-ai căsătorit niciodată ?

Nevrând s-o mintă, se gândi puțin.

– Ei bine, pentru că am crezut că niciodată nici o femeie nu mă va putea transforma în animal domestic !

Jaclyn dădu din cap și-și ridică ochii batjocoritori spre el.

— Ei bine, ce detectiv eşti, locotenente Joe Watchman ! Nu ştii nimic despre femei !

— Sunt un foarte bun detectiv, protestă el râzând. La Agenţia din Detroit toată lumea o spunea. Te asigur că...

Jaclyn îl întrerupse cu un hohot de râs.

— Eşti incorijibil. Dar mai vorbeşte-mi despre isprăvile tale !

Îi mai povesti câteva, inventă altele pentru a o amuza. Până la urmă adormi în braţele lui şi Joe o duse în pat.

Când îşi luă din nou locul pe covor, nu-şi găsi somnul. Jaclyn îi invada gândurile şi avea impresia că niciodată nu o va putea goni de acolo...

CAPITOLUL 8

În fiecare zi, i se părea că Joe Watchman îi ocupa din ce în ce mai mult gândurile. În curând nu va mai putea fără el. Când Joe i-a spus că poate rămâne la cabană cu Danny, ea își imaginase că el lucra până târziu seara și că nu avea de gând să revină la cabană. Nu-i promisese că va fi întotdeauna lângă ea s-o reconforteze ca noaptea trecută. Dar ea își imaginase că el va fi totdeauna acolo când va avea nevoie de el. Cum se putea să se gândească la astfel de lucruri ?

Va pleca în curând. Niciodată nu va putea rămâne în rezervație. Nu din cauza experiențelor din copilărie care-i lăsaseră cicatrice de neșters în suflet, ci din cauza lui Danny. Nu vroia ca el să fie tratat ca un străin, așa cum fusese ea. Nu putea niciodată să-l condamne la singurătatea pe care o cunoscuse ea.

Dar așa cum avusese inima zdrobită când își părăsise bunicul, tot așa nu se putea hotărî să-l părăsească pe Joe.

Totuşi el aparţinea altei lumi şi întorsese spatele universului în care trăia ea.

Seara pregăti cina pentru ea şi Danny, o omletă cu şuncă.

Aşezat în faţa ei Danny mânca cu poftă. Dar era aşa de diferit de copilul pe care-l răpise din apartamentul luxos din Houston ! Se bronzase, corpul subţire devenise solid, plin de vigoare.

După cină făcură o partidă de rummy cu nişte cărţi vechi pe care le găsise într-un sertar. Erau ale lui Joe ?

Danny arboră un surâs triumfător.

— Nu mai am nevoie decât de-o carte pentru a câştiga !

— Cred că ştiu care este aceea. Nu cumva este un trei de caro ?

— Oh, trişezi !

— Nu, te asigur, răspunse ea râzând. Am ghicit prin simplă deducţie.

După câteva partide Danny începu să caşte. Puseră cărţile la loc şi se duse la culcare. Adormi imediat.

Jaclyn se întinse lângă el, dar ştia că nu-şi va putea găsi somnul.

Era foarte cald şi se ridică să deschidă fereastra. Aerul nopţii, plin de triluri de păsărele, îi făcu bine.

Mult mai târziu auzi o maşină. Nu ştia cât este ceasul. Teama că Todd îi va găsi, puse din nou stăpânire pe ea.

Ascultă, încordată ca un arc, mașina apropiindu-se și oprindu-se lângă cabană. Era asudată toată când își ascuți auzul ca să urmărească zgomotele pașilor.

Când auzi scândurile verandei scârțâind se sculă din pat și se duse lângă ușa camerei să asculte. Urmă o tăcere groaznică și de-abia după câteva minute îndrăzni să murmure încetișor.

— Joe ?

— Da, eu sunt. Du-te să te culci.

Se liniști și se duse din nou în pat.

După o jumătate de oră auzi ușa de la intrare deschizându-se. Ce făcea Joe ?

O briză ușoară, încărcată cu miresmele nopții se infiltră prin fereastra deschisă. Vântul murmura invitând-o afară. Doar în cămașa de noapte, ieși. Parchetul de lemn al camerei era răcoros, dar ezită să iasă. Cerul înstelat îi permitea să distingă în jurul ei și-l zări pe Joe.

Silueta lui se desena în întuneric. Privea lacul nemișcat.

Își aprinse o țigară și se întoarse spre ușă. Nu putea s-o vadă, dar un al șaselea simț îl avertiză probabil de prezența ei. O strigă încet.

Imediat Jaclyn cobori treptele verandei și veni lângă el.

Se așeză lângă el, își încolăci brațele în jurul picioarelor și-și puse capul pe genunchi.

— Sunt dezolată. Nu vroiam să te deranjez.

Joe își aruncă țigara și se lungi lângă ea cu capul sprijinit de cot.

— Nu mă deranjezi. Ce face Danny ? A curățat pește azi ?

— Nu, a preferat să-i arunce înapoi în lac pe cei cinci pescuiți.

Joe începu să râdă încet.

— Peste puțin, mă va depăși.

Și când o va face, va trebui să plecăm...

— Ți-a văzut arcul în dulap astăzi. I-am spus că este pentru a vâna căprioare.

— Ai vânat deja căprioare ?

— Nu. Dar bunicul vorbea adesea despre ele.

— Ce spunea ?

— Oh, că sunt ca indienii. Pot recunoaște un *miros de la kilometri*. Că *mirosul lor este* foarte slab atunci când bate vântul sau plouă. Că au un auz foarte dezvoltat.

Jaclyn îi simțea ochii ațintiți asupra ei, dar nu se hotărî să-și ridice privirea. Inima îi bătea nebunește.

— Bunicul tău iubea natura.

— Da. Adesea ne așezam sub un cer înstelat pentru a vedea stelele căzătoare. Când am plecat în est mi-au lipsit. Pentru a mă consola bunicul spunea că în orașe sunt prea multe lumini și de aceea nu se pot vedea, dar că ele sunt acolo... Figura lui mi se părea atât de frumoasă... Era minunat... Părul era alb și-mi plăcea să-l ating. Parcă era betealâ...

În întuneric ochii lui Joe străluceau ca stelele. Vocea lui trăda pasiunea pe care nu mai încerca să și-o ascundă.

— Și mie îmi place părul tău, Jaclyn... Îmi place să te ating...

Jaclyn se uită la el tremurând, când Joe se aplecă spre ea. Cu degetul îi ridică bărbia și încet o sărută pe gură.

Fără să-și dea seama mâinile ei se agățară de umerii lui. Îmbrățișarea lui deveni mai insistentă și atrăgând-o lângă el, dădu frâu liber pasiunii ce-l devora.

O dorință de nestăpânit, aproape dureroasă, puse stăpânire pe ea. El o simți imediat. Și cum putea fi altfel când și el ardea de dorință de nopți și zile. Corpurile se căutară. Mâna lui îi mângâia pielea sub cămașa de noapte și ea se cambră. Când mâna lui îi mângâie un sân simți un fior în tot corpul. Valuri de căldură se răspândiră în tot corpul, trezindu-i încetul cu încetul, senzualitatea adormită.

Buzele lui Jaclyn alunecară pe pieptul lui Joe. Ar fi vrut să-l cunoască deja, să-i aparțină în întregime, să se impregneze de el pentru totdeauna.

Murmurând cuvinte incoerente buzele ei îi sărutau pielea și o plăcere imensă o învălui când îl simți vibrând sub mângâieri.

Luându-i capul în mâini, i-l ridică și o privi lung. Pasiunea pe care o citea în ochii ei îl copleșea.

Liniştea adâncă a nopţii care-i atrăsese în magia ei, fu sfâşiată de Joe.

– Este o nebunie, Jaclyn, murmură el.

– Nu, murmură ea. Este singurul lucru din lume care are un sens adevărat.

– Dar nu-ţi dai seama că dacă voi face dragoste cu tine, asta nu va fi doar o dată, ci de mii de ori ! spuse Joe, cu o infinită tandreţe. Danny mă urăşte deja, nu aş vrea să mă urăşti şi tu. Şi ce se va întâmpla când vei pleca, Jaclyn ? Crezi că trebuie să ne facem viaţa mai grea ?

Ea îl opri punându-i un deget pe buze.

– Ştiu, Joe...

A doua zi dimineaţa Jaclyn nu îndrăznea să-l privească pe Joe. Nu îndrăznea să-i întâlnească privirea, prea uluită fiind, dându-şi seama că noi orizonturi se deschideau în faţa ei, sălbatice şi inevitabile.

Descumpănită, nu ştia ce să mai creadă. Dorea când să rămână cu el, când să fugă cu Danny, deoarece în dimineaţa asta nimic nu mai avea nici un sens.

Joe îşi puse ceaşca goală pe masă. Ochii lui spuneau mai mult decât orice explicaţie şi surâsul lui şi mai mult.

– Trebuie să mă duc la licitaţia de covoare de la Crown Point după-amiază. Vrei să vii cu mine şi cu Danny ? Nepoatele Marthei vor veni şi ele. Cred că-i va face plăcere să fie în

compania altor copii de vârsta lui, chiar şi doar pentru câteva ore.

Numele lui Danny îi readuse în prim plan toate grijile. Nu putea să fugă de fiecare dată când se simţea ameninţată. Pentru binele fiului ei trebuia să-i dea măcar impresia unei stabilităţi, dacă nu-i putea oferi o adevărată securitate.

Oare nu se gândea decât la Danny ? Nu vroia să profite câteva zile în plus de acest sentiment nou, de această personalitate nouă pe care şi-o descoperise alături de Joe ?

Îşi va urma propria înclinaţie şi-l va întovărăşi pe Joe.

— Da, cu plăcere, spuse ea repede.

Crown Rock era un sătuc ascuns printre stânci negre şi roşii. Vânzarea la licitaţie avea loc într-o şcoală primară şi chiar dacă nu era decât ora nouă, cumpărătorii erau deja numeroşi, studiind articolele şi făcând oferte.

Ca şi cum ar fi avut radare, Gracie şi Tessa se repeziră la Joe cu strigăte de bucurie. Le învârti în aer una după alta.

Dacă Danny crezuse că poate rămâne liniştit ascunzându-se în spatele mamei lui, se înşelase. Luându-l de mână fetele îl duseră cu ele.

— Ne ducem să ne jucăm în curte, da ? întrebă Gracie.

Jaclyn avu o ezitare.

— Este un supraveghetor în curte, spuse Joe.

– Da, bineînțeles, spuse ea surâzând.

Luând-o de braț, Joe o duse în clădire.

– Oamenii parcurg lungi distanțe pentru a veni până aici, dar cred că vin mai degrabă din plăcerea de a asista la sărbătoare, decât din obligație. Vânzarea are o reputație foarte bună. Colecționari foarte serioși vin să facă cumpărături.

Școala se umpluse deja de cumpărători care luaseră loc pe scaunele pliante. Bătrâna Martha și alte femei navajo se aflau acolo. Ea înregistra piesele aduse. Jaclyn fu impresionată încă o dată de calitatea muncii. Văzând-o, bătrâna indiană îi surâse.

– Oh, oh, spuse ea glumeț. Voi doi veți avea nevoie în curând de o cuvertură de căsătorie.

Jaclyn simți că se roșește. Stânjenită, nu știa ce să răspundă. Din fericire Joe îi veni în ajutor.

– Trebuie să mă duc să fac un tur al standurilor. Vrei să rămâi aici să participi la vânzare ?

– Da, mi-ar face plăcere.

Vânzarea începuse deja. Sub coșul de baschet un bărbat în blue-jeans, cămașă în carouri și o pălărie veche, conducea operațiunile.

La fiecare covor prezentat spunea o istioară hazlie și specifica originea lui. Apoi în cinci minute vânzarea lua sfârșit. Când veni rândul covoarelor Marthei, el atrase atenția sălii.

– Numărul optzeci și șase. Admirați calitatea broderiei !

Una din asistente il întoarse pe dos.

– Ambele fețe sunt la fel de îngrijit lucrate... Să începem vânzarea. Cred că am auzit cincizeci de dolari la stânga mea. Cred că puteți mai mult.

Nimeni nu oferi mai mult. Jaclyn se uită în jurul ei și riscând oferi cincizeci de dolari în plus !

Așa cum sperase, oamenii păreau să se trezească și licitațiile continuară. În trei minute vânzarea era terminată.

– Numărul optzeci și șase a fost vândut pentru o sută *douăzeci și cinci de dolari*, anunță comisarul. Și acum această superbă cuvertură de șa...

– O sută douăzeci și cinci de dolari ! Un covor de o asemenea mărime și calitate, n-ar fi trebuit să fie vândut sub o mie de dolari. Jaclyn se gândi la orele de muncă ce le necesitase. Scârbită, se ridică și se fofilă spre ieșire.

Un culoar întunecat ducea la vestiar și la capătul lui o ușă dădea în curte. Pe prag se opri un moment pentru a privi copiii jucându-se.

Danny surâdea fericit împingând roata de care erau agățați vreo zece copii râzând în hohote.

– Totul este în regulă, te asigur.

Mirată, se întoarse și dădu nas în nas cu Joe. Sprijinit de zid îi surâdea.

Își înghiți saliva și încercă să surâdă și ea. Se simțea în același timp timidă și nervoasă.

Când îl privi, inima începu să-i bată tare. Era stupid să fie așa de tulburată de fiecare dată când se apropia de ea, dar nu putea face nimic împotriva acestor emoții.

Aplecându-și capul spre ea, o sărută ușor pe buze.

— Ești o tentație permanentă pentru mine, murmură el înainte de a o atrage spre el.

Era îndrăgostită de acest bărbat, se gândi ea, atunci când el îi dădu drumul.

Trebui să se agațe de umerii lui, picioarele devenindu-i moi. Câteva secunde magice avu impresia că sunt singuri pe lume, și că niciodată nu se va întoarce în mijlocul civilizației, împreună cu Danny.

Dar realitatea era alta. Când se depărta încet de ea, rupând cu greu legăturile ce le creaseră, o auzi pe Gracie strigându-l.

Privind pe deasupra umărului lui Joe văzu cele două fetițe fugind spre ei cu Danny pe urmele lor și încălzite de joacă.

— Duceți-vă înăuntru și beți apă, le sugeră ea.

Când copiii dispărură în clădire, Jaclyn se întoarse spre Joe și-i puse mâna pe braț.

— Poți să vii cu mine s-o vedem pe Martha. Vreau să-i vorbesc.

Joe îi privi degetele şi din nou pulsul i-o luă razna.

Luându-i mâna şi-o puse pe inimă...

– Simţi cât de tare mă emoţionezi ? spuse el calm.

Mai târziu, când îi explică Marthei ideea ei – de fapt un proiect al bunicului ei – Jaclyn mai tremura încă la amintirea sărutărilor lui.

– Joe, spune-i că trebuie să formeze o asociaţie cu celelalte femei. Trebuie să capete o independenţă economică ocupându-se singure de vânzarea muncii lor.

Se aflau la ieşirea din şcoală şi Martha asculta cu mare atenţie traducerea lui Joe.

– Iată ce sugerez. Martha şi câteva din prietenele ei ar trebui să ia contact cu o bancă ce ar putea să le acorde un împrumut pentru a-şi lansa asociaţia.

Când Joe termină de tradus, bătrâna indiană dădu din cap cu entuziasm şi surâse Jaclynei, ochii ei negri strălucindu-i în faţa zbârcită.

– *Yabetcha*, spuse ea, întinzându-i Jaclynei o mână noduroasă pe care aceasta o strânse cu căldură.

Jaclyn avea o datorie faţă de bătrâna indiană pentru că o ajutase şi înţelegea că trebuie să se achite de această datorie, ajutând-o la rândul ei.

În timp ce-şi strângeau mâinile, lumina unui flash le făcu să întoarcă capul. Jaclyn zări

doi bărbaţi în costume. Amândoi aveau aparate fotografice şi luau notiţe. Erau ziarişti din Albuquerque.

Jaclyn îi zărise mai de mult. Făcuseră multe fotografii femeilor şi copiilor în costumele tradiţionale. Cel ce le fotografiase vroia să facă altele când Joe se interpuse între el şi Jaclyn.

– Fac parte din B.A.I. şi din serviciul de ordine. Vreţi să-mi daţi pelicula ? Aparatele de fotografiat sunt interzise în timpul sărbătorilor navajo.

Fotograful îl privi pe Joe furios.

– Crown Point nu este pe teritoriul rezervaţiei, protestă el.

– Este posibil. Dar este o adunare indiană şi fotografiile nu sunt autorizate. Vă rog să-mi daţi peliculele.

Era un ordin şi silueta ameninţătoare a lui Joe şi tonul lui insistent îl obligară pe ziarist să-i dea pelicula.

După plecarea grăbită a ziariştilor Jaclyn se întoarse spre Joe.

– Joe, Martha ar fi avut nevoie de această publicitate.

Ochii lui Joe se micşorară când o privi.

– Martha poate, dar nu tu.

CAPITOLUL 9

Joe părea un uriaş adormit, lungit pe jos, cu capul odihnindu-se pe un braţ ; virilitatea lui o tulbură profund pe Jaclyn. Chiar adormit, emana din el o siguranţă de nezdruncinat.

O dorinţă imperioasă o cuprinse. Forţa ei şi caracterul neaşteptat o surprinseseră. Ca şi ploaia ce se abătea deodată pe pământ.

Tremurând se aşeză în faţa lui şi-i privi silueta. Cum putuse oare Joe să supravieţuiască în universul impersonal şi rece al oraşului ? Un surâs amuzat îi apăru pe buze, nu mai purta veşnica-i caschetă...

Amintirile nopţii trecute îi reveniră în minte. O liniştise, apoi o legănase în braţele lui după acel coşmar.

Deodată o cuprinse o emoţie necunoscută. Se ridică şi se îndreptă spre uşa de la intrare, pe care-o deschise încet, având grijă să nu-l trezească. Trebuia să fugă de aci imediat. Altfel nu mai răspundea de ea.

– Unde te duci ?

Surprinsă, rămase cu mâna pe clanţă.

– Credeam că dormi, se bâlbâi ea.

– Da, până când te-am auzit ieşind din cameră.

Ştia deci că-l privise ca o puştoaică, atunci când dormea... Îşi simţi obrajii roşindu-se.

– De ce n-ai spus nimic ?

– Ţi-am explicat.

– Da, dar... înainte.

– Nu vroiam să-ţi întrerup gândurile.

Spera că nu ghicise nimic din dorinţa ei, dar ceva în ea se îndoia. Umilită, nu vru să mai continue această conversaţie.

– Mă duc să înot, spuse ea brusc.

– La ora şapte dimineaţa !

Cu toată tensiunea ce-o cuprinsese încercă să ridice din umeri cu indiferenţă.

– De ce nu ?

Privindu-i blue-jeansii şi puloverul îşi ridică o sprânceană, mirat de ţinuta ei.

– De ce nu ? Cred că te voi însoţi.

Împreună coborâră poteca ce ducea la lac.

Aerul matinal era răcoros şi frunzele se mişcau din cauza brizei uşoare.

Prea tulburată, nu găsea nimic să spună şi ca de obicei el nu făcu nimic ca să rupă liniştea. Mergând alături de ea cu mersul lui suplu şi uşor, părea destins şi perfect stăpân pe el.

Ajungând la ponton, Jaclyn se întoarse spre el. Un surâs apăru atunci pe buzele lui Joe,

un surâs cald care mărturisea mai mult decât orice discurs dorința ce-o simțea pentru ea.

Stând cu spatele la soare, știa că Joe o obliga intenționat să clipească din ochi privindu-l.

— Nu sunt obișnuită să mă dezbrac în fața străinilor, spuse ea repede.

— Te-am mai dezbrăcat o dată, spusese el calm, apropiindu-se de ea.

Jaclyn se dădu înapoi, încercând să scape vrajei.

— Era altceva.

Dându-și capul pe spate, Joe începu să râdă.

— Foarte bine.

Fără a mai ezita plonjă în apa strălucitoare.

Repede își scoase blue-jeansii și puloverul și plonjă departe de el.

Apa înghețată îi tăie răsuflarea, dar începu să înoate repede pentru a-și pune sângele în mișcare.

Joe apăru deodată la un metru de ea. Picături de apă îi stăteau agățate de gene și străluceau pe pielea arămie. Când îi văzu expresia privirii, tremură, dar nu de frig, ci de dorință.

Mâinile lui Joe dădură la o parte șuvițele de păr ce i se lipiseră de frunte. Ochii lui gri o priviră îndelung. Se aplecă și-o sărută pe obraz, apoi după ureche.

— Știu că n-am nici un drept să-ți spun asta...

Vocea lui deveni mai gravă.

– ...Dar te doresc, Jaclyn, şi de mult timp.

Punându-şi mâna pe pieptul lui, simţi accelerându-i-se bătăile inimii. Ochii nu îi se mai dezlipeau, vorbind deja o altă limbă.

– Joe, te rog, iubeşte-mă.

– Asta fac din prima zi de când te-am găsit. Nu ştiai ?

– Ba da.

Răspunsul ei nu fu decât un murmur, căci ea ştia că dragostea lui Joe, spre deosebire de a el, nu va dura. Nu va exista niciodată o promisiune de eternitate.

O atrase către el şi ea se sprijini de pieptul lui în timp ce pluteau în apă. În adâncurile verzi picioarele lui Joe se încolăciră de picioarele ei.

Când buzele lui, proaspete şi umede, îi cuprinseră buzele, Jaclyn se abandonă mângâierilor lui cu voluptate. În acest moment, i se părea că descoperea fericirea... În secret, poate că aşteptase această clipă dintotdeauna.

Când privirile li se încrucişară din nou, ochii lui Joe reflectau o pasiune atât de puternică, încât Jaclyn nu se gândi nici un moment să-i reziste.

– Ce se întâmplă cu noi, Joe ?

Jaclyn vru să-i mărturisească dragostea ei. Dar timiditatea – sau poate inutilitatea – o împiedicase. Privirea lui Joe se opri deodată pe ceva, dincolo de ea.

Uitându-se peste umăr, Jaclyn îl văzu pe Danny îndreptându-se spre ponton cu undița în mână.

Imediat vru să se îndepărteze de el. Dar Joe o reținu lipită de el.

— Nu, Jaclyn. Danny trebuie să înțeleagă că este natural să te simți atrasă de un bărbat. Ne întoarcem la mal împreună, fără să ne ascundem.

Dar Danny se îndepărtase deja.

Jaclyn își ridică părul ud și picături de apă căzură pe ciment. De data asta se sculase devreme, având grijă să nu-l trezească pe Danny. Dormise prost, somnul fiindu-i tulburat de vise ce se confundau ciudat cu realitatea.

Spera ca durerea mută exprimată de ochii fiului ei să fi dispărut în dimineața asta. Oare credea că-l înșelase îndrăgostindu-se de Joe Watchman ?

Era o întrebare stupidă. Danny nu putea ști că este îndrăgostită ; sau era adevărat că cei mici aveau o intuiție și o sensibilitate care nu aveau nevoie de explicațiile adulților ?

Nu mai erau prosoape curate în baie, așa că-l luă pe cel ce-l întrebuințase Joe mai devreme.

Plecase dis-de-dimineață să facă o anchetă asupra unui furt la Window Rock. Din cameră îl observase toate gesturile în timp ce făcea duș și se îmbrăca. Când auzise motorul mașinii, se sculase.

Cu o plăcere deosebită, respiră mirosul lui Joe în prosop, apoi își puse halatul.

Ușa băii se deschise brusc. În fața ei era Joe.

Încet, fără s-o scape din ochi, închise ușa. Imediat toate simțurile i se treziră. Prosopul ce-l ținea în mână îi căzu pe jos și înaintă spre el.

– Credeam că ai plecat, murmură ea.

– Mi-am uitat cascheta.

Felul în care o privi o făcu să tremure toată. Și când o luă în brațe Jaclyn își înfipse degetele în părul lui și se lipi de el cu o forță care o miră și pe ea. Dându-i la o parte halatul o apucă de mijloc, smulgându-i un geamăt surd.

– Sărută-mă, Joe, te rog...

Avea impresia că nu mai are aer.

– Nu știu dacă voi putea să mă mulțumesc doar cu un sărut. Când te țin în brațe nu mai am încredere în mine.

Îi dădu încet capul pe spate și o sărută pe gură.

La început sărutul fu blând ca razele soarelui matinal ce pătrundea prin geamul ferestrei, apoi pasiunea puse stăpânire pe ei. Joe se lipi mai strâns de ea.

Îi mângâla pântecele încet, și Jaclyn tremura sub forța dorinței lui.

Joe se îndepărtă încet cu ochii strălucind de o emoție intensă.

– Te doresc așa de mult... Dacă m-aș asculta, te-aș duce în pădure acum, pentru a te

iubi pe pământ, în lumina soarelui... Din păcate, este imposibil.

Surâse ironic.

– Şi din mai multe motive.

Disperarea umplu inima Jaclynei. Ştia motivele lui Joe. Niciodată nu se va putea lăsa închis, *domesticit*, după cum spunea el. La fel ca şi ea, care nu se va putea niciodată schimba şi deveni un animal al deşertului...

Încet, lăsă să-i cadă braţele şi-l privi părăsind cabana.

Trecuse o săptămână de când sosise cu Danny în munţi, la Joe. Amândoi se obişnuiseră cu noul lor mediu de viaţă, încât se simţea că renaşte. Teama şi durerea care o însoţiseră de-a lungul căsătoriei o părăsiseră.

Din ce în ce mai mult îşi dădea seama că Todd nu era decât un egoist incapabil de cel mai mic sentiment pentru semenii lui. Dragostea era un sentiment a cărui semnificaţie probabil că nici nu o înţelegea...

Între ea şi Joe fericirea simplă de a trăi împreună începea să crească şi Jaclyn îi mulţumea Domnului că i-l scosese în cale. Lângă el rănile i se cicatrizau şi, din nou, se deschidea spre viaţă...

Fiecare zi îi oferea bucuria să se trezească sub acelaşi acoperiş cu el. Numai dacă Danny ar face efortul de a-l accepta pe Joe ! Rapor-

turile lor ar fi transformate şi ea ar putea în sfârşit să-şi urmeze elanurile inimii.

În dimineaţa asta hotărâse să vorbească cu fiul ei. Joe nu revenea înainte de două ore, ceea ce-i lăsa destul timp să aibă o discuţie cu Danny.

Dar, imediat ce se sculă, Danny se transformă, ca prin farmec, într-un băieţel adorabil, nelăsându-i nici o posibilitate să discute serios.

— Mami, spuse el, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului ei. Vino să pescuieşti cu mine !

— Cu plăcere, după ce termin de spălat vasele.

Puse ceştile şi farfuriile în chiuvetă şi începu să le spele.

— Ai învăţat să cureţi peştele ?

Imediat privirea lui Danny deveni mai rece.

— Este inutil, le dau din nou drumul în apă.

— Mmmmh... Bine, vin şi eu imediat ce am terminat. Du-te, eşti un mare pescar, îi spuse ea, zburlindu-i părul cu dragoste.

Dar nu ajunse niciodată la ponton. Când îşi ştergea mâinile apăru o vizitatoare neaşteptată.

Jaclyn o privi pe Pamela coborând din maşină.

Pamela era desigur genul de femeie ce-i plăcea lui Joe. Independentă, competentă, nu avea nevoie de nimeni să vegheze asupra ei. În soarele matinal Pamela respira energia şi eficacitate.

Jaclyn o întâmpină în uşă cu un surâs politicos, asemeni celui ce-l rezerva invitaţilor lui Joe.

– Bonjur, Pamela. Ce vânt bun te aduce pe aceste meleaguri ? spuse, întinzându-i mâna.

– Aveam un pacient în vale şi m-am gândit să trec să mai sporovăim puţin.

Era evident că Pamela nu făcuse acest drum doar de dragul tovărăşiei ei... Fără îndoială că-l văzuse pe Joe în oraş şi se gândise că Jaclyn era singură.

Cu un gest o invită pe Pamela să ia loc.

– Să stăm afară, îi propuse ea. Este o dimineaţă atât de frumoasă. Mă duc să fac cafea.

– Nu, nu-i nevoie. Nu stau mult, îi explică Pamela. Şi dumneata ? adăugă ea privind-o pe Jaclyn drept în ochi.

– Eu ? Dacă mai rămân mult ?

Jaclyn simţi o furie surdă cuprinzând-o. Veni şi se opri în faţa infirmierei. Sprijinindu-se pe balustradă îşi încrucişă mâinile pe piept.

– Voi rămâne atâta timp cât va trebui, cât îmi va oferi Joe ospitalitatea.

Pamela ridică o sprânceană.

– Este puţin riscant, nu ?

– De ce ?

– Crezi că acest gen de compromis este benefic pentru fiul dumitale ?

– Asta nu te priveşte.

– Atunci gândeşte-te la Joe.

Jaclyn nu-şi putea ascunde total nerăbdarea ce-o cuprindea.

— Îmi imaginez că *dumneata* ştii exact de ce are nevoie Joe ?

Pamela *îşi muşcă buzele şi-şi întoarse* privirea.

— De aceea am venit. Sunt neliniştită din cauza lui.

— Te rog, Pamela, spune ce doreşti ?

— Ei bine, îl poţi răni. Dacă ai putea să-l înţelegi... să-i înţelegi trecutul.

— Explică-mi...

Pamela se ridică şi se îndreptă spre trepte, încât Jaclyn nu-i putea distinge prea bine faţa. Dar vocea infirmierei trăda o profundă tristeţe care nu-i scăpă Jaclynei.

— Tatăl lui Joe era muncitor constructor care lucra pe zgârie-nori. Probabil c-ai auzit. Aceşti indieni sunt cunoscuţi pentru că nu au ameţeli la mari înălţimi. Lucra la New York, Chicago... Dar mama lui Joe era nefericită în oraş, ca şi soţul ei. Încetul cu încetul a devenit alcoolic. Într-o zi s-a întors beat, a ucis-o pe soţia lui şi apoi s-a sinucis...

Mâinile Jaclynei strânseră tare stâlpul balustradei. Câteva secunde respiră cu greutate.

— Este o poveste atroce şi tragică, dar nu văd ce legătură are cu mine, spuse ea în sfârşit.

Pamela se întoarse spre ea şi o fixă cu ochii ei duri.

– Dacă-l atragi din nou pe Joe spre oraş...

Îşi înghiţi cu greu saliva.

– ...Ca şi tatăl lui, Joe are şi el partea lui sumbră...

Jaclyn se încruntă.

– Nu înţeleg. Încerci să-mi atragi atenţia ? Îţi este teamă pentru noi ?

– Nu, nu-mi pasă de dumneata şi de fiul dumitale. Sunteţi o specie care supravieţuiţi întotdeauna. Numai de Joe îmi pasă. Şi dacă l-aî iubi, pe jumătate cât îl iubesc eu, te-ai sacrifica...

De data asta Jaclyn nu se mai putu preface că nu înţelege.

Încet, dădu din cap. Dar Pamela cobora deja scările.

Dându-şi seama de ce-i rămânea de făcut, se întoarse în casă cu inima grea. Un vid imens o cuprinse. Un vid ce-i făcea rău, foarte rău, mai mult decât ar fi crezut vreodată că este

CAPITOLUL 10

Cu degetele tremurătoare, Jaclyn își vârî bluza în fustă și-și puse pantofii cu toc. Mai avea de strâns toate lucrurile lui Danny și Joe se putea întoarce dintr-un moment în altul !

Avea așa puțin timp...

Nu-și găsea celălalt pantof. Și putea să jure că-i pusese pe amândoi în dulap ! Îngenunche și se uită sub pat. Sângele îi îngheță în vine când văzu un toc de armă lângă zid.

Înghițindu-și cu greu saliva se ridică. Unde naiba era pantoful ăla ?

Nervoasă, își ridică șuvița de păr ce-i căzuse pe frunte. Ah ! acum își aducea aminte ! În spatele ușii de la baie...

Se uită pentru ultima oară prin cameră. Nu uitase nimic.

— Deci, fugi din nou...

Jaclyn se întoarse repede. Joe stătea pe prag, aparent destins, cu picioarele ușor desfăcute și cu mâinile pe șolduri. Închise ușa în urma lui cu o față a cărei expresie era indescifrabilă ca un desen navajo în nisip.

Jaclyn încercă să surâdă, dar nu reuşi.

– Mă spionezi ?

– Te-am întrebat dacă fugi din nou, repetă el pe un ton calm.

Stânjenită, evită să-l privească.

– Da.

– De ce astăzi ?

Lăsându-şi capul în jos se prefăcu că nu poate să-şi pună pantoful. Trebuia să-şi revină, să fie calmă, sigură pe ea.

– Mai devreme sau mai târziu Todd ne va găsi. Am stat aici deja prea mult şi am abuzat de ospitalitatea ta.

Punându-şi geanta pe umăr se prefăcu că-şi caută cheile de la maşină.

– Mă gândesc la Danny, continuă ea. Cu cât vom reuşi să ne instalăm mai repede, cu atât va fi mai bine.

Când îşi ridică privirea, Joe era la câţiva centimetri de ea. Dându-şi cascheta pe spate o privi îndelung ca pentru a-şi fixa definitiv trăsăturile ei în minte. Era evident că-şi dădea seama de durerea ei după felul în care-i tremurau buzele şi după cum se încordase ca să nu tremure.

Intensitatea privirilor lui o făcu să renunţe la toate hotărârile ei. Sângele îi bătea în vine, corpul îi tremura, urechile îi vâjâiau, îl iubea atât de mult... Îl dorea pe Joe Watchman cu corpul, cu sufletul, şi inima şi pasiunea pe care i-o stârnea nu mai suferea bariere.

Dar dacă-l iubea cu adevărat... Pamela avea dreptate.

– Ce s-a întâmplat ? o întrebă el. Spune-mi.

– Nimic, ai fost foarte drăguţ, Joe. Apreciem tot ce-ai...

– Încetează cu această comedie, Jaclyn.

Îşi muşcă buzele şi se dădu cu un pas înapoi.

– Pamela a venit aici, adăugă el. I-am văzut urmele pneurilor lângă maşina ta. Ce-a putut să-ţi spună să te sperie aşa ?

– Am vorbit numai. Bine, trebuie să-l strig pe Danny ca să ne pregătim.

Jaclyn se îndreptă spre uşă. Dar când să pună mâna pe clanţă se opri şi-şi lipi fruntea de cadrul uşii.

– Pamela mi-a vorbit de părinţii tăi... De tatăl tău care s-a omorât împreună cu mama ta.

Joe veni lângă ea şi-i puse mâna pe umeri.

– Deci asta este ! Îţi este teamă că într-o zi voi acţiona ca tatăl meu...

Dacă o voce ar putea să fiarbă de mânie, se gândi ea tremurând, ei bine, aceea era a lui Joe din acel moment.

– Nu. Te înşeli, Joe. Nu m-am gândit nici un moment la aşa ceva...

– Tata era indian. A trăit în munţi înainte de a se găsi închis între patru pereţi în serviciul albilor. Ei l-au ucis, luându-i pământul, cultura, memoria ancestrală... Şi totuşi, crede-mă, nu încerc să-i justific gestul.

– Probabil că a fost teribil pentru tine.

Ochii lui Joe deveneau din ce în ce mai întunecați.

– Eram prea tânăr și nu mi-am dat seama de nimic. M-am dus să trăiesc în rezervație cu unul dintre frații mei mai mari și cu soția lui. Iată. Curiozitatea ta bolnăvicioasă este satisfăcută ? adăugă el cu ranchiună.

Lacrimile o podidiră, dar nu vroia să plângă în fața lui.

– Da...

Mâna lui Joe se lăsă greu pe umărul ei și o îndepărtă cu blândețe de la ușă.

– Unde te duci ? îl întrebă ea impulsiv și incapabilă să-și ascundă dezamăgirea.

Se uită la ea câteva secunde. Dar toată tandrețea de până acum era absentă din privirea lui glacială.

– Mă întorc la Gallup.

Fără un cuvânt îl urmări cu privirea, lacrimile inundându-i fața crispată de durere.

Nu te voi închide, Joe Watchman. Nu te voi forța să devii un alb.

După câteva minute se îndreptă spre ponton în căutarea lui Danny.

Când o văzu sosind, un surâs îi lumină fața.

– Este un pește enorm în lac și azi mi-am promis să-l prind.

– Plecăm, Danny !...

– Acum !

Îl cuprinse mirarea, dar Jaclyn nu putea spune dacă era fericit sau dezamăgit.

– Unde mergem ?

Nu ştiu încă. Un lucru era sigur, nu în deşertul care-i amintea de Joe.

– Poate la Vancouver, spuse ea.

Marile păduri ale Statului Washington se aflau în partea opusă, atât de departe încât probabil îl va putea uita pe Joe...

– La Vancouver se găsesc viermi pentru peşti ?

Cu toată tristeţea ei, surâse.

– Bineînţeles.

– Şi lacuri ?

– Da, un mare fluviu. Şi nu departe se află Oceanul Pacific. Acum, dragul meu, trebuie să punem la loc undiţele...

Conducând pe şosea Jaclyn se gândi la hotărârea ei din ultima clipă de a se opri la Albuquerque. Era conştientă de riscul pe care şi-l lua, dar avea o datorie faţă de bătrâna Martha, de care vroia să se achite înainte de a părăsi definitiv regiunea. Va fi un cadou de dragoste pentru Joe. Mai târziu când va afla va şti că el, şi doar el, îi va înţelege gestul.

Ajungând în oraş îşi dădu seama că în mai puţin de două săptămâni uitase cu totul de animaţia iritantă a oraşelor. Gustul metalic al aerului, zgomotul constant, figurile triste şi închise ale oamenilor, totul i se păru inuman.

Birourile Băncii Americane Indiene din Albuquerque erau situate în Centrul Cultural

„Indian Pueblo". Un funcţionar cu numele de Jim Namingha o primi cu amabilitate.

Îi ascultă atent propunerea : să-i acorde un împrumut Marthei. Cu ajutorul băncii, proiectul lui Jaclyn putea deveni realitate. Când termină cu explicaţiile, domnul Namingha se gândi îndelung.

— Apreciez ideea dumneavoastră, spuse el în sfârşit. O asociaţie a ţesătorilor navajo, nu este lipsită de originalitate. Dar trebuie să înţelegeţi, că pentru a veni în ajutorul celor două sute cincizeci de comunităţi indiene, situate în douăzeci şi şase de state diferite, asta nu presupune numai consideraţii de ordin financiar. Totuşi proiectul dumneavoastră mă interesează. Dacă puteţi organiza o reuniune cu principalii interesaţi săptămâna viitoare, vom pregăti formularele necesare.

— Contaţi pe mine, spuse ea pe un ton ferm.

Omise să-i spună că o va informa pe Martha printr-o scrisoare sau telefon, prin intermediul lui Marshall Lawrence. Ştia că Joe nu va accepta niciodată banii pe care-i datora şi va vărsa această sumă ca acont pentru împrumut.

După ce domnul Namingha îi acceptă cecul, o porni la drum.

Satisfăcută de acest demers, râse chiar cu Danny, prefăcându-se veselă.

În timp ce traversa oraşul Gallup, lui Danny i se făcu sete şi căută un loc unde să se oprească, gândindu-se că Joe putea să-i recu-

noască mașina. În sfârșit parcă în fața unui distribuitor automat și puse o monedă de un dolar.

În așteptarea restului se uită la ziarele locale. Fu cât pe ce să nu vadă fotografia de pe prima pagină a cotidianului din Albuquerque.

Îi îngheță sângele în vine. Pe prima pagină, bătrâna indiană și ea strângându-și mâinile.

Jaclyn cumpără repede ziarul uitându-se des spre mașina unde Danny aștepta liniștit. Cu picioarele tremurânde se îndreptă spre mașină și îi dădu lui Danny cutia cu Coca.

Părăsi parkingul în grabă. Era posibil ca Todd să fie deja la Gallup. O mașină bleu deschis părea c-o urmărește. O sudoare rece i se scurse pe șira spinării.

Accelerând, coti la prima intersecție. Mașina bleu coti și ea...

Din ce în ce mai înnebunită, o luă spre Mexican Springs, sperând să se piardă în mulțime. Din păcate după câțiva kilometri drumul se îngustă și solul deveni inegal. Mâinile îi transpirară încercând să țină mașina drept.

Uitându-se în retrovizor văzu mașina bleu în urma lor.

De data asta Danny își dădu seama de panica mamei sale.

— Ce se întâmplă ? Unde mergem așa repede ?

Ce putea să-i răspundă ? Că tatăl lui îl va răpi din nou ? Danny nu avea vârsta să înțeleagă astfel de situații.

– Ne grăbim, răspunse ea evaziv.

Liniștit, Danny se așeză mai bine în scaun.

Mexicana Springs era alcătuit dintr-un șir de *hogan*-uri abandonate, în ruină, în umbra unui canion. Mai departe drumul se oprea într-un fel de impas și Jaclyn simți cum îi dau lacrimile.

– Oh, nu, gemu ea disperată, ștergându-și obrajii.

Opri mașina și-și desfăcu centura de siguranță.

– Danny, suntem urmăriți, încercă ea să-i explice cât mai calm posibil. Trebuie să fugi repede, cât poți de repede. De acord ?

Danny surâse foarte excitat, având impresia că trăia o aventură fantastică.

– Bineînțeles.

Jaclyn reperă imediat o potecă ducând spre o pantă abruptă. Urcând repede în spatele lui Danny, se opri un moment pentru a privi satul din vale. Silueta care ieșea din mașina bleu era ușor de recunoscut.

– Todd...

Fugind, îl ajunse pe Danny și-i spuse să accelereze. Dar poteca devenea din ce în ce mai abruptă, ocolind un vârf periculos. Își blestemă pantofii cu tocuri și îi scoase. Danny începea să încetinească.

– Mami, nu mai pot.

Cu toate că era epuizată, Jaclyn îl luă în braţe şi-l ţinu strâns lângă ea.

– Nu-ţi fie teamă. Sunt aici...

Când Pamela intră în birou, Joe îşi ridică privirea din dosarul pe care-l studia. Închizând uşa, ea avansă cu faţa încordată.

– Ce se întâmplă ? întrebă el neliniştit.

Drept orice răspuns îi întinse ziarul.

Fotografia Jaclynei şi a Marthei se afla pe prima pagină. Joe îşi înăbuşi o injurătură. Cel de-al doilea ziarist ! Fotografiase probabil fără să-l vadă.

– Mă duc la cabană, spuse el imediat.

– Inutil. Nu mai este acolo. I-am văzut trecând după-amiază. Când am văzut ziarul am vrut s-o avertizez.

Joe nu era surprins că Jaclyn plecase deja. Nu ştia oare de la început că ea va pleca ?

– Eşti amabilă, Pamela.

– Nu, spuse ea privindu-l fix. Dacă nu te-aş iubi atât, dacă nu m-aş gândi la fericirea ta, Joe, de mult aş fi denunţat-o poliţiei.

Câteva minute rămase fără glas. Se purtase întotdeauna în aşa fel încât raporturile lor să fie clare... Nu-i promisese niciodată nimic în afara prieteniei... Înţelegea dintr-o dată durerea de a iubi pe cineva fără ca această dragoste să fie reciprocă.

Se uită pe fereastră. O furtună se pregătea la orizont şi îl cuprinse tristeţea.

Își dădu seama că sperase să-i păstreze pe Jaclyn și Danny. Acum plecaseră și avea senzația că nu mai putea trăi fără ei.

— Acum vreo oră, un bărbat cu o fotografie s-a oprit la clinică. Vroia să știe dacă i-am văzut pe ea și pe copil. Pentru asta ți-am adus ziarul.

Frica, un sentiment pe care nu credea că-l va mai cunoaște vreodată, îl cuprinse din nou. Jaclyn și Danny erau în pericol.

— Pariez că era fostul ei soț, spuse Joe.

— Așa cred. Vrea să-i regăsească.

— Pe ea o urmărește. Copilul nu este decât un pretext, un mijloc de șantaj... Ai văzut marca mașinii ?

— Te cunosc de mult, Joe Watchman, incât cred că vei avea o influență asupra mea, spuse ea cu un surâs. I-am spus să se ducă să se intereseze la poliția din Window Rock și am ieșit să-i arăt pe unde s-o ia.

Băgându-și mâna în buzunar scoase un petic de hârtie. Este numărul de înmatriculare. Un Chevrolet bleu deschis.

— Formidabil, spuse Joe, ridicând receptorul telefonului. Vreau să se găsească mașina cu numărul 192 H 87..

— Este inutil Joe, îi răspunse interlocutorul său. Hafstetler a reperat un Chevrolet care o lua pe drumul 66, la ieșirea din Gallup, acum zece minute. Urmărea un Lincoln, amândoi în exces de viteză.

– Hofstetler i-a luat în urmărire ? întrebă Joe.

– Nu. Îl ştii pe şerif, nu se deranjează pentru aşa ceva. Când maşinile s-au îndreptat spre Mexican Springs, le-a abandonat.

– Încearcă să-l contactezi pe Hofstetler şi spune-i că plec imediat.

– Vin cu tine, spuse Pamela, şi nu mă poţi împiedica.

Joe surâse, chiar dacă o furie rece îl cuprinsese încetul cu încetul. Toată violenţa lui era îndreptată spre Richardson şi contra lui însuşi că nu fusese prudent. Ar fi trebuit să ceară peliculele de la cele două aparate foto.

– Nu m-am gândit niciodată că te pot împiedica să faci ce vrei. Pamela... Hai !

Când ieşiră din Gallup Joe conduse cu toată viteza. Se hotărî s-o ia pe scurtătură, aşa că Pamela trebui să coboare de câteva ori pentru a deschide barierele şi pentru a le închide la loc, permitând trecerea maşinii. Dar nimic parcă nu-i putea opri.

În timpul drumului Joe se tot întreba de ce ţinea atât ca Richardson să nu-şi ia fiul. Danny era totuşi fiul lui. Dacă Danny îl ura pe Joe, aparent cu o pasiune egală cu dragostea ce-o avea pentru mama lui, de ce nu-l lăsa atunci pe Todd să-l ia pe Danny ?

Deoarece era contra principiilor sale, chiar dacă era nebun să spere că dragostea lor va putea avea un viitor.

Joe reperă cu ușurință Lincoln-ul și Chevrolet-ul și parcă se liniști. Dar deodată îi îngheță sângele în vine. Richardson era destul de nebun să-i omoare pe Jaclyn și pe Danny ?

Aruncându-și o privire asupra *hogan*-urilor pustii, își opri privirea asupra celor două mașini oprite una lângă alta. Jaclyn nu putuse apuca decât pe cărarea ce urca de-a lungul canionului. Danny era cu ea, urmele pașilor lui *erau vizibile în praf.*

Joe începu să urce poteca îngustă cu Pamela pe urmele lui. După vreo trei sute de metri găsi pantofii pe care Jaclyn îi abandonase. Amintiri îi reveniră în minte. Pentru a doua oară era în primejdie.

Acceleră pasul și o auzi pe Pamela în urma lui respirând cu greutate. Dar nu se plângea, și el nu-i ceru să meargă mai încet.

În praf, în fața lui descoperi nu numai urmele lui Richardson ci și ale Jaclynei. Urmele *erau mai adânci, probabil că-l duceo* în brațe pe Danny.

Deasupra lui auzi strigăte. Cel mai scurt drum pentru a ajunge în vârf era să escaladeze versantul abrupt. Făcându-i semn Pamelei să continue să urce pe potecă, Joe începu să escaladeze versantul în cea mai mare liniște

Acum auzea clar strigătele lui Jaclyn :

— Du-te, Danny, fugi...

Răsuflând din greu Joe o văzu pe Jaclyn luptându-se cu un bărbat.

Își dădu seama rapid că nu este rănită, și-și măsură adversarul.

Jaclyn îl descrisese bine. Păr blond, față bronzată ce reflecta încrederea în sine.

O secundă mai târziu îl ținea pe Richardson de umeri și-l întoarse cu fața spre el. O furie oarbă îl cuprinse. Cu ce drept ridicase mâna asupra lui Jaclyn ? Îl lovi cu pumnul în față pe Richardson, apoi în stomac. Richardson se clătină înspre spate, cu răsuflarea tăiată.

În momentul în care Todd își aduna forțele pentru a relua atacul, Pamela apăru pe potecă.

— Ia-i pe Jaclyn și pe Danny, îi strigă Joe, du-i departe de aici.

Pamela o luă pe Jaclyn de braț, dar tânăra femeie rezistă violent.

— Joe, strigă Jaclyn, nu vreau să plec, nu...

— Du-te cu Pamela, îi ordonă el sec.

Ea îl privi îngrozită, dar i se supuse, lăsându-se târâtă de Pamela.

Joe se uită la Richardson care se îndrepta spre el. Cei doi bărbați se tăvăliră pe jos și Joe reuși să-l imobilizeze un sfert de secundă când îl zări pe Danny ascuns în spatele unei stânci. Adversarul lui profită de atenția lui momentan distrasă pentru a-l lovi în umăr cu putere și a-l dezechilibra. Dar Joe își reveni repede.

— Richardson, te arestez pentru tentativă de...

În acest moment *Yeibachai*, zeii supranaturali, intervenirã. Joe reperã imediat şarpele cu clopoţei. Dar era prea târziu. Ca un fulger, şarpele îl atacă şi cei doi colţi i se înfipseră în braţ.

Într-o fracţiune de secundă, Joe simţi durerea fulgerătoare. Îşi dădu seama că veninul i se va propaga rapid în vene la fiecare gest ce-l va face.

Încercă să-l pună pe Richardson la pământ. Dar în câteva secunde pulsul începu să-i bată nebuneşte. În dreptul muşcăturii pielea se umfla şi se înnegrea văzând cu ochii. Corpul i se vlăguia repede şi durerea devenea de nesuportat.

Richardson fugi. Mai multe secunde Joe rămase nemişcat, în stare de şoc, încetând să mai gândească. Ştia că ajutorul nu va putea sosi înainte de două ore, în timp ce sângele i se otrăvea cu fiecare minut ce trecea. Centrul de seruri era la Gallup...

Reuşi să se ridice pe un cot, prea epuizat să se mai poată scula. Când încercă să strige gura nu scoase decât un murmur vag. De altfel, cine putea să-l audă ? Pamela, Jaclyn şi Danny erau probabil foarte departe acum.

Când Joe începu să-şi piardă cunoştinţa văzu un copil avansând spre el...

CAPITOLUL 11

Joe se afla la spitalul din Gallup, la serviciul de urgenţă. Medicul îi injecta o doză de antivenin.

Muşcătura îl durea îngrozitor şi Joe încerca să se concentreze asupra figurii lui Jaclyn ce se afla alături de medic şi infirmieră.

Danny le avertizase pe Jaclyn şi Pamela. Cele două femei îl ajutară să coboare şi ora care se scursese fusese pentru el o veritabilă agonie.

Injecţia începea să-şi facă efectul şi durerea dispărea încetul cu încetul.

O infirmieră intră în cameră şi se apropie de Jaclyn.

– Sunteţi doamna Richardson ?

– Da.

– Vă caută cineva la telefon. Puteţi vorbi de la telefonul din biroul alăturat.

După serul antivenin, medicul îi făcu o injecţie antitetanos.

– Noroc că Pamela a avut prezenţa de spirit să vă scoată centura şi să vă facă un garou

din ea, spuse medicul verificându-şi seringa. Altfel ar fi trebuit să suportaţi o intervenţie chirurgicală.

Auzind-o intrând în cameră, Joe se uită la Jaclyn.

– Unde este Danny ?

Privirea lui Jaclyn era atât de plină de dragoste, încât aceasta ar fi putut salva lumea, se gândi Joe, adânc mişcat. Şi totuşi, nu.

– În sala de aşteptare cu Pamela.

Medicul interveni pentru a-i face ultimele recomandări lui Joe. După ce-i tamponă braţul cu alcool, infirmiera ieşi la rândul ei.

Jaclyn se apropie de Joe şi-i luă mâna într-ale ei.

– Mi-a fost aşa de teamă, Joe. Am crezut că te voi pierde. Încet îi duse mâna la buze şi-i sărută palma.

– Şi Richardson ? Te-a brutalizat ? întrebă Joe, încercând să-şi controleze furia ce-l cuprindea din nou.

– Nu. Când am coborât cu Pamela, a încercat să mă bage cu forţa în maşina lui. Dar...

Jaclyn se întrerupse şi-i surâse.

– Lupta cu tine l-a epuizat şi Pamela şi cu mine i-am făcut zile fripte... A abandonat şi a preferat să fugă. Atunci a venit Danny să ne spună că eşti rănit.

– Danny ? Cum se simte ?

Atitudinea copilului îl intriga. Surâsul lui Jaclyn dispăru.

– Oh, Joe, am crezut că l-am pierdut şi pe el. Am crezut că a fugit când Todd m-a ajuns din urmă. Dar el rămăsese în urmă să mă protejeze.

– Şi eu, mi se pare, comentă el cu ironie. De ce a acţionat aşa ? Eram sigur că nu mă iubea deloc.

Ea începu să râdă.

Acum un sfert de oră când a auzit că trebuie să suporţi una din injecţiile alea oribile mi-a mărturisit că te iubea. Mai ales de când te-ai bătut cu Todd pentru a mă apăra.

La numele lui Todd îşi aduse aminte că treaba lui nu se terminase. Fără a se gândi, încercă să se ridice din pat.

Dar se strâmbă de durere.

– Du-te să-l cauţi pe Hofstetler, este ajutorul de şerif.

Încet, îi puse o mână pe piept şi-l forţă să se întindă din nou.

– Da, ştiu. În timp ce răspundeam întrebărilor infirmierei de la recepţie, Pamela l-a prevenit. Hofstetler l-a urmărit pe Todd vreo treizeci de kilometri înainte de a-l aresta. Todd a mărturisit că te-a abandonat în munţi cu o muscătură de şarpe.

Joe se uită la ea.

– Ar trebui să răspundă pentru multe infracţiuni. Exces de viteză, neacordare de asistenţă unei persoane în pericol, tentativă de răpire,

fugă deliberată în fața unui reprezentant al legii...

Joe o luă de mână...

— Personal vreau să mă asigur că nu-ți va mai face niciodată rău.

Umbra din ochii Jaclynei dispăru.

— Cred că nu trebuie să-ți mai faci grijă din pricina asta. Cred că Todd și-a dat seama că nu-l voi părăsi niciodată pe Danny și că nu mă voi întoarce niciodată la el. Tatăl lui m-a asigurat că a vorbit cu avocații și că va face în așa fel încât Todd să respecte definitiv deciziile tribunalului...

Se aplecă și-l sărută pe gură. Joe simți cum o căldură dulce îi pătrunde în vine.

— Îmi faci mai mult bine decât toate doctoriile din lume.

— Joe, am terminat cu fuga. O voi putea ajuta pe bătrâna Martha și pe celelalte în rezervație. Danny poate avea o copilărie fericită aici. Mi-am dat seama, poate prea târziu, că viața în rezervație, în ciuda tuturor dificultăților, este mult mai bogată decât cea dintr-un colegiu particular. Joe, te iubesc așa de mult... Nu mă privi așa...

Joe se afla în fața probei celei mai dificile pe care o cunoscuse vreodată. Dar trebuia să-i redea libertatea...

Cu tandrețe, îi luă fața în mâini.

— Este imposibil, Jaclyn. Nu-ți dai seama că fugi mereu... chiar și aici ?

– Nu, este fals... În tot acest timp fugeam spre tine...

– Şi Danny ? Va fi respins oa şi tine. Fără a mai vorbi de tine, Jaclyn. Foarte repede vei începe să urăşti viaţa din rezervaţie şi atunci mă vei uri şi pe mine. N-aş putea suporta... Pentru binele tău şi al lui Danny, trebule să pleci...

Jaclyn tremura, dar Joe îşi păstra expresia dură, implacabilă. Totuşi, în faţa suferinţei ei, fusese tentat să renunţe s-o mai convingă. În timp ce-o privea în linişte, intră o infirmieră cu o reţetă în mână.

Pe un ton profesional îi enumeră medicamentele ce trebuia să le ia în zilele următoare. Jaclyn, palidă, părăsi în linişte camera.

Respiram vântul sacru al spiritului tău, se gândea Joe, dar vântul plecase.

Jaclyn încerca să-şi refacă viaţa la Vancouver. Joe avea dreptate. Locul lui Danny nu era în rezervaţie. Fiul ei se adapta foarte bine la şcoală.

Danny nu vorbea niciodată despre Joe, cum de altfel n-o făcea nici Jaclyn.

Vându casa de la Albuquerque. Cu ceea ce obţinu pe casă şi cu pensia dată de Todd, avea destule resurse pentru a nu fi obligată să lucreze imediat. Astfel încât putea să se ocupe de Danny.

Dar cu toate astea, timpul i se părea lung, foarte lung...

Casa lor se afla în afara oraşului şi semăna cu un ranch. Situată la liziera unei păduri, domina fluviul Columbia. Danny îşi cumpărase o undiţă şi în fiecare după-amiază se duceau la pescuit.

Ceaţa se lăsa adesea peste vale şi atunci — ca şi în după-amiaza asta — se instala în seră şi privea apa curgând liniştită.

Bineînţeles, putea să facă ceva... S-ar fi putut duce la clubul de bridge sau la o adunare cu părinţii. Dar, nimic n-ar fi putut să-i calmeze durerea ce o cuprinsese.

Ce putea face oare pentru a-l uita, pentru a înlătura acest sentiment de singurătate care o măcina ?

Permanent suferea că-l părăsise pe Joe. Zilele şi nopţile se asemănau îngrozitor, la fel de triste şi de mizerabile ca celelalte.

Numai natura îi aducea puţină pace interioară. Adesea contempla ramurile arborilor, frunzele ce se agitau în vânt, gâştele sălbatice ce se pregăteau să plece spre zări calde...

Cu tristeţe se gândea că la fel ca şi gâştele sălbatice care plecau spre sud în fiecare toamnă, şi ea se supunea inevitabil naturii. Când începea ploaia simţea nevoia irezistibilă să se întoarcă în deşert.

Joe... Închizând ochii putea regăsi gustul buzelor lui pe ale ei, căldura mâinilor lui pe pielea ei.

Îi lipsea foarte mult.

Cerul deveni dintr-odată mai rece și începu să plouă cu găleata. Tunetele scuturau ferestrele și vântul scutura ramurile copacilor. Un fulger lumină deodată o siluetă solitară lângă un copac. Ceața părea s-o învăluie, creând un fel de aură de lumină în jurul ei.

Brusc își părăsi șezlongul și-și apăsă mâinile pe geamul serei. Foarte încet, murmură ceva, un fel de rugă, de speranță.

Și dacă era Joe...

Pulsul i se acceleră, în timp ce tunetul făcea să vibreze geamurile. Tremurând avansă pas cu pas.

Ajunsă afară începu să alerge strigând un nume :

— Joe, Joe !

Neținând seama de ploaie și vânt fugi să se arunce în brațele lui. Paradisul se deschidea pentru ei și se îmbrățișară ca niște nebuni.

Ploaia îi se scurgea pe față, dar nu o simțeau. Îi trecu mâinile pe tot corpul, ca pentru a se asigura că era el și Joe o strânse lângă el s-o sufoce. Se îmbrățișară iară și iară și când sunetul se auzi deasupra lor își ridicară capul și începură să râdă în hohote, fericiți.

Parcă ploaia îl spăla de durerile și suferințele trecute.

Ținând-o strâns lângă el, ca și când i-ar fi fost teamă să n-o vadă evaporându-se, o privi intens.

– Te iubesc, am nevoie de tine, spuse el încet.

– Oh, Joe, te iubesc, te iubesc așa de mult...

Nu erau numai picăturile de ploaie ce-i inundau fața. Lacrimi de bucurie se amestecau cu ele.

– Jaclyn, trebuie să-ți spun ceva... și eu mi-am dat seama că fugeam. Noapte după noapte rămâneam afară privind stelele și știam că nu-mi voi găsi liniștea până când nu voi fi alături de mine.

Din șezlongul ei Jaclyn privea râul și zborul gâștelor sălbatice. Danny, cu o undiță în mână, cobora poteca alături de Joe, spre râu.

Joe își sacrifica cele mai dragi principii pentru a trăi alături de Jaclyn și Danny, printre oamenii albi.

Dragostea necondiționată a lui Joe era o sursă de uimire permanentă pentru Jaclyn.

Încheiaseră un fel de târg pentru a încerca să trăiască împreună cât mai bine posibil. Jumătate din timp rămâneau la Vancouver și când Joe va-dori, se vor duce în rezervație să petreacă câteva luni. Împreună se puteau bate împotriva coșmarului lor.

Probabil că ațipise, căci atunci când se scula, Joe era aplecat asupra ei.

Își întoarse fața pentru a-i întâlni privirea și a-i răspunde la sărut.

– Nu mi-am dat niciodată seama că pot fi atât de fericit, spuse el.

Şi ea era aşa de fericită încât adesea se temea ca această linişte interioară să nu-şi ia zborul.

Cu tandreţe, îi luă capul în mâini.

– Data viitoare, dragostea mea, vom fugi împreună...

SFÂRŞIT

Cand Joe Wadchman o gaseste pe Jaclyn inconstienta in desert, nu stia nimic despre ea. Dar afla repede, ca fuge cu baietelul ei Danny de fostul sot care vroia sa-i ia copilul cu toate ca acesta ii fusese incredintat ei de catre tribunal.

Joe se hotaraste sa o ajute. Dar lucrurile se precipita caci fostul ei sot o gaseste si o urmareste pentru a-l recupera pe Danny.

Cand il privi, inima incepu sa-i bata tare. Era stupid sa fie asa de tulburata de fiecare data cand se apropia de ea, dar nu putea face nimic impotriva acestor emotii.

Aplecandu-si capul spre ea, o saruta usor pe buze.

Esti o tentatie permanenta pentru mine, murmura el.

I.S.B.N. - 973-9170-11-0

LEI 900

THE BEST